

FUxi- NiB

TAMPEREEN TIETOTEEKKARIKILLAN JULKAISU

KESÄ 1998

**odotitko
tätä...**

```
ostream& operator<<(ostream &s, Clause *e)
{
    return s << e->getRoot();
}

Entity *Clause::parseStr(char* str, Vartable *table)
{
    if (str == NULL)
        exit(EXIT_FAILURE);

    int i = strlen(str) - 1;
    while (isspace(str[i]) && (i > 0)) i--;
    char c = str[i];

    if ((c >= 'a') && (c <= 'z')) {
        str[i] = '\0';
        return new Variable(c, table->getContent(c), table);
    } else if ((c >= '0') && (c <= '9')) {
        int j = i;
        do {
            j--;
        } while (!isspace(str[j]) && (j > 0));

        if (j > 0)
            str[j] = '\0';
        else
            j = -1;

        str[i+1] = '\0';
        return new Constant(atol(str+j+1));
    } else {
```


**...vai
tätä?**

SISÄLMYS

<i>read me</i>	3
<i>Puheenjohtajan Palsta</i>	4
<i>Fuksipassi ja hammasharja</i>	5
<i>Hallitus '98</i>	6
<i>#titefuksit</i>	8
<i>Killassa tapahtuu</i>	10
<i>TITTUakos tässä</i>	11
<i>FuRy ja Haalaritiimi</i>	11
<i>Ruraalilegenda ankeriaista</i>	12
<i>Sanastoa</i>	12
<i>ATK-YTP '97</i>	14
<i>PiPIX</i>	17
<i>Niksi-Porkka</i>	22
<i>Sekavia GooM- muistoja</i>	29
<i>www.ankara.fi</i>	31
<i>"Kuinka kulutat mahdollisimman paljon Tehtaan Rahoja" Top Ten</i>	34
<i>ETT:n Uutislehti #1</i>	34

Nibble #1 / 1998

JULKAISIJA

Tampereen
TietoTeekkarien
Tuki ry.

TOIMITTAJA

Tampereen
TietoTeekkarikilta

PÄÄTOIMITTAJA

Ville Vehviläinen

TAMPEREEN TIETOTEKKARIKILTA

Tampereen Teknillisen korkeakoulun
ylioppilaskunnan alayhdistys

POSTIOSOITE

HB 106
PL 553
33101 TAMPERE
FINLAND

KILTAHUONE

Hermia III (Hermitec)
1. krs, HB 106
Hermiankatu 12 C
Hervanta, Tampere

SÄHKÖPOSTI

tite@cs.tut.fi

WORLD WIDE WEB

<http://www.cs.tut.fi/~tite/>

PUHELIN

+358 (3) 365 2701

TELEFAX

+358 (3) 365 3802

KIITOKSET

PiPIX
Ilkka Anttonen

read me

eli se pääkirjoituksen tapainen juttu

Dodii. Tämä on siis se Nibble, kiltamme Virallinen Julkaisu. Tämä fuksi-spesiaali sattuu olemaan sattuneista (minusta riippumattomista, tietty) syistä myös tämän vuoden ensimmäinen numero, ja senpä vuoksi asiaakin on vähän tavallista tuhdimmin. Tokkopa tuo haitannee.

Tämä numero on perinteiseen tapaan fuksi-spesiaali, joskin asiaa löytyy sen verran että vanhaa kähmyäkin varmasti kiinnostaa.

Niin, fuksi-spesiaali... tervetuloa kouluumme ja kiltamme, fuksi. Tästä se alkaa, se opiskelun niimellä kutsuttu elämäntapa josta voi olla vähän turhankin vaikea päästä irti, sitten joskus. Koulun käytävät, kahvilat ja toivottavasti myös kiltahuone tulevat sinulle tutuiksi varsin pian... ja kun kaipaavat toimintaa, sitä löytyy tuosta viimeisestä. TiTessä tapahtuu aina, kuten tämän lehden luettuasi varmasti huomaat. Osallistu mukaan alusta alkaen, niin opiskelukin tuntuu vähemmän kuivalta.

Ollilla taitaa olla jotain asiaa, joten päästetäänpä puheenjohtajamme irti.

Ville Vehviläinen
tiedotusvatsahaava

Saunaillat kuuluvat perinteisesti teekkarielämään.

Puheenjohtajan Palsta

Heipä hei, kullanmurut. Syksyn sateet, yöpakkaset ja jälkiliukkaat lähestyvät sangen ilmiömäisellä nopeudella. Pidä varasi, koulun alku saattaa yllättää, jos et ole varovainen. Sanoinko jo muuten, että hienovarainen, mutta jyrkkä asenne takaa hövelin ja hyvälle haisevan lopputuloksen, olitpa teekkari, fuksi (tai humanisti).

Tämän aasinsillan kautta pääsemmekin asiaan. Monilla on varmaan joitakin mielikuvia opiskelusta korkeakoulussa. Kokemuksesta voin sanoa, että ne ovat vain kalpeita haamuja todellisuudesta. Korkeakouluelämä on noin n kertaa monipuolisempaa kuin osaatte kuvitella. Täytyy kyllä myöntää, että viisipäiväiset opiskelijabileet tai 1500 sivuiset tenttikirjat ovat niitä asiota, joita vanhempana sitten muistelee.

Juuri uunista tullut fuksi ehkä ihmettelee miten kaikkeen toimintaan pääsee mukaan ja mihin toimintaan kannattaa osallistua. Itse sanoisin että kaikkeen toimintaan kannattaa tutustua, mutta kaikilla ei ole kuitenkaan aikaa tai halua osallistua kaikkeen. Kilta osaltaan yrittää auttaa valitsemaan ja kannustaa osallistumaan. Missään tapauksessa ei kannata hautautua pelkästään kirjavuorien alle opiskelemaan, sillä tulevaisuudessa tarvitset kirjatiedon lisäksi myös niitä sosiaalisia kykyjä. Toisinsanoen tapaavat aktiviteeteissa tulevia johtajatuttujasi ja työkavereitasi.

Ainiin, mikä killa? TietoTeekkarikilla on aktiivinen tietoteekkareiden etujen ajaja. Killan jäsenenä saat alennusta muutamista killan myymistä tuotteista ja pääset osallistumaan killan järjestämiin tapahtumiin täysillä. Eikä siinä vielä kaikki! Palstatila on valitettavasti rajallista joten kaikkea hilloa ja hyvettä ei tässä pysty luettelemaan. Suosittelen lämpimästi uhraamaan vuotuinen kaksikymmentäviisimarkkanen killalle, niin kaikki muutkin tekevät! (Eikä se 25 mk niin iso raha ole, vain 4,17 olutta.) Rai rai raa...

Kesäisin tereveisin,
Olli Vistbacka
TietoTeekkarikillan
puheenjohtaja vm 1998

Fuksipassi ja hammasharja

Opiskelun alkumetreillä sinulle luovutetaan Fuksipassiksi kutsuttu lärpäke. Kirjanen sisältää hieman toista sataa laatikkoa joihin voi kerätä suoritusleimoja erilaisista teekkaritapahtumista. Suoritusleimoja keräämällä karttuvat pisteet, jotka oikeuttavat sinut teekkarilakin omistajaksi jo Wappuna 1999.

Jo pelkästä opiskelusta, sekä muutamasta tärkeimmästä tapahtumasta saa yli puolet tarvittavista pisteistä. Lisäksi tarjolla on (vuonna 97-98 ainakin oli) noin nelinkertainen määrä pisteitä tarvittavaan verrattuna, joten varmasti on varaa valita. Itse sain aikamani reilusti vaadittua enemmän pisteitä, koska satuin käymään lähes jokaisissa järjestetyssä kissanristiäisissä. Ja voin vakuuttaa että hauskaa oli enemmän kuin laki ja yleinen järjestys sallii.

Passissa on useita kohtia varattuna ns. kiltanakeille. Kiltanakit ovat pienimuotoisia tehtäviä, joita vaikkapa killan ylitor tai Fuksispede jakavat onnellisille. Onnellisia ovat yleensä killassa vapaa-aikanaan notkuvat toimeettoman näköiset fuksipallerot. Tehtävät liittyvät varsin usein killan normaalin toimintaan, esimerkkinä vaikkapa killan siivous. Killan siivous ei tarkoita imuria ja lattiauuttua, vaan esimerkiksi lehtien järjestelyä yms.

Fuksinakissa on hauskaa. Ihan tosi, kysy vaikka näiltä heeboilta.

Kiltanakkien tarkoituksena on tutustuttaa fuksi killan toimintaan. Nakeissa oppii tuntemaan muita fukseja ja ennenkaikkea kiltta-aktiiveja. Saattavatpa ne joskus olla jopa hauskojakin. Helpoiten pääsette nakin makuun notkumalla killassa luentojen ~~ennen~~ / ~~jälkeen~~ / ~~välissä~~ / aikana (tarpeeton yliviivataan). Jos joku jaksoi tätä kuivaa tekstiä tänne asti lukea, niin mainittakoon vielä että ei sitä, eikä tätä kaikkea niin tosissaan pidä ottaa...

Olli, Fuksikommendantti vm 1997 (evp)

HALLITUS '98

Turhan angstin ja hampaiden kiristelyn (kriiks, kraaks) välttämiseksi esittelemme tässä nyt itsemme. Eihän se nyt kävisi lainkaan päinsä että porukka ihmettelisi niitä kummia hiihtäjiä jotka röhnyävät kiltahuonella kuin kotonaan, tietämättä että hehän ne tätä puljua pyörittävät...

Olli Vistbacka, olenolli@cs.tut.fi,
Puheenjohtaja

IRC: olenolli

Kiltamme armoitettu nuijanheiluttaja ja orjapiiskuri. Tykkää tunkea rumaa pärstäänsä kaikkiin kuviin. Erittäin hauska mies, valitettavasti hieman ukkoutunut viime aikoina. Oma kuulemma piukan pepun.

Samuli Lahnamäki, lahnis@cc.tut.fi
Rahastonhoitaja

Rahamies, tuo setä Samuli. Maatalouslomittaja Korpilahdelta. Lapioi paskaa lomillaan siinä kun muut juovat kaljaa. Ystävällinen ja herttainen setä kaikin puolin. Vannoutunut irkkivihaja. Pehmeä mutta painava kaveri, jonka pyöränkumeja ei parane ilman lupaa tyhjennellä.

Martta Seppälä, martta@cc.tut.fi,
Varapuheenjohtaja

IRC: Jade (ym.)

Wannabe-entinen-irc-addikti (huonolla menestyksellä). Killan pahaäänisin vosu. Kiroilee enemmän ja pahemmin kuin mies. Röpätys kuuluu parhaimmillaan seuraavaan kerrokseen.

Antero Koho, xlr8r@cc.tut.fi
Opintovastaava

Myös "Kaasupolkimen" nimellä tunnettu. Jos jostain kuuluu kummallista surinaa, saattaa tämä mies olla lähettyvillä. Yrittää kasvattaa epätoivoisesti partaa. Kukkanen ja superfuksi. Ei täytä tenttiarkistoa vaikka pitäisi.

Petja Venäläinen, petja@cc.tut.fi,
Tapahtumavastaava

IRC: Kimp*

Jalkapalloileva savolainen. Kova ääni ja tyhmät jutut. Omituinen höpöttäjä ja muutenkin kumma hiihtäjä. Killan rennoin mies; mikään ei tunnu missään.

Ville Vehviläinen, buddha@cs.tut.fi,
Tiedotus- ja vt. valokuvavastaava

IRC: dha

Omituinen örkki. Salakavala valokuvillakiristäjä; jos on odotettavissa alastomuutta, varokaa tätä miestä. Vastustaa monopoleja tietokonealalla ja näinollen käyttää pienempien firmojen tuotteita -> mieshän on mulkku. Harrastaa vittuilua.

**Kirsi Laiho, kissu@cc.tut.fi,
Sihteeri**

IRC: Kissu

Korvaa syksystä alkaen vanhan sihteerin, Jouni Luoman. Sitkeä yrittäjä hallitukseen kunnes viimein pääsi. IRCin pilkunviilaaja. Hauska väittelykaveri, mutta turhan usein antaa periksi. Tässä naisessa on jotain haastavaa, kuinka saada hänet laulettua suohon?

**Jukka Siltala, siltsi@cc.tut.fi,
Isäntä**

IRC: Siltsi (ym.)

J. M. Strac ^ H ^ H ^ H ^ Hiltala on vittumainen mies. IRCciguru joka syöttää kanavan vahtikoiria. Kuulemma tykkää jostain papyron-jutusta. Tilittää aamuisin (Tupsula raikuu), kun Kettunen on saanut ja itse ei. Mutta toisinpäin asioista ei puhuta.

**Petra Raatikainen, petra@cc.tut.fi
Emäntä**

Kiltamme lohikäärme. Mieli pide löytyy asiaan kuin asiaan tiedon määrästä riippumatta. Ei oikein tajua miksi on koko koulussa - ja se näkyy. Assaritkin pelkäävät. Viha-rakkaus -suhde Siltsiin. Kertoisin enemmän mutta se tulee kaulimen kanssa kimppuun ellen lopeta.

**Antti Kettunen, anttikoo@cc.tut.fi,
Ylitutor**

IRC: Soppakour

Känniääliö ja tenukenkä sekä vittumainen mies. Rock-henkinen pitkätukka. Kuola valuu yleensä molemmista suupielistä. Kontrolli on, mutta sitä ei ikinä ole tarvittu. Excursioilla vetäessään X:t keskelle lattiaa melkoisen painava ja liikuteltavissa ainostaan viiden raavaan miehen voimin.

**Johanna Heinonen, jonku@cc.tut.fi,
Kirjastonsetä**

IRC: Jonku

Iltatähden ruusu, kehtaa myöntää käyneensä Turo's Hevi Geen keikalla. Jumalan tutorryhmässä. Huono viinapää.

**Jussi Mustonen, jusam@cc.tut.fi,
Kursori**

IRC: Elo

Mies, joka sain palkinnon siitä, että näytti turkulaisille kaunista (?)persettä. IRC-äijö viimeisen päälle. Täyttää limsakonetta aina kun jaksaa herätä ja saapua Hervantaan.

**Antti Tirilä, atirila@cc.tut.fi
Fuksispede**

lhme tyyppi, joka joulun jälkeen ilmestyi kinuamaan fuksipinnoja ja ilmoittautui vapaaehtoisesti nakkiin kuin nakkiin. Tutustumiseen menee aikaa, mutta ujhkon kuoren alla on hauska heppu. Komentele fuksipalleroita sitten syksyllä Kettusen kaverina. Kuulemma sivistynyt heppu.

#titefuksit

IRC-kanava #titefuksit perustettiin alunperin kesällä 1997 erään erittäin korkean ÄÖ:n omaavan henkilön toimesta opiskelun pilaavaan ympäristöön nimeltä IRC. Kanavan alkuperäinen idea oli se, että uudet tulevat fuksit voisivat kysellä epätietoisuudessaan eri asioita opiskeluun ja korkeakouluelämään liittyvissä kysymyksissä. Uusia fukseja ilmaantuikin kymmenkunta kappaletta juttelemaan eri asioista ja loppujen lopuksi varsinaisia kysymyksiä tuli vähän ja IRC-epähenkilöt innostuivat vain tarinoimaan keskenään ja näinollen tutustumaan toisiinsa jo ennenopiskelujen alkua.

Kanavan kävijämäärä on kasvanut ensimmäisen vuoden aikana exponentiaalisesti tai sitten ehkä ei, mutta tällä hetkellä #titefuksit-kanavalla pyörii aktiivisesti noin 40 henkeä mukaanlukien noin puolet killan hallituksen jäsenistä. Kanavalla pidetään yllä rentoa meininkiä, mutta silloin tällöin jotkut saattavat nörtteillä ja kysyä ohjeita ja neuvoja esim. koodaamiseen. Joskus on käynyt myös niin (joka kuitenkin on aika yleistä), että kanavalla olijoilla karkaa ns. mopo käsistä ja jutut menevät hieman levottomiksi, mutta se kai lienee koko irkin tarkoitus; haastaa joutavia juttuja muiden tuttujen, tai tutuksi tulevien kanssa.

Kanavan meeting-tilaisuuksia järjestyy enemmän tai vähemmän joka päivä kiltahuoneella ja suurimmaksi osaksi kaikki #titefuksit-kanavan käyttäjät ovatkin kavereita keskenään myös in real life. Jos siis olet IRC:ssä muutenkin liikkuva henkilö, niin tule ihmeessä edes käymään kanavallamme ja tutustu muihin tuleviin fukseihin, sekä vanhempiin kähmyihin jo etukäteen, sillä ystäviä ei kai ole koskaan liikaa. Kanavalla on myös virallisen epäviralliset kotisivut osoitteessa <http://www.cs.tut.fi/~tite/ruffecs/>

Niin, mutta mikä ihmeen IRC ja miten sinne pääsee?

IRC (internet relay chat) on eräänlainen keskustelufoorumi, jossa käyttäjät voivat jutella toisilleen tietokoneen välityksellä. IRC sisältää tuhansia, ehkä jopa kiljoonia eri kanavia, joille voi liittyä, eli joinata. Kanavalla käyttäjät keskustelevat siis interaktiivisesti keskenään ja käyttäjät saattavat olla melkein päin maailmaa tahansa, riipuen tietysti kanavasta. Jos sinulla on mahdollisuus päästä intternettiin™ ja sinulla on ehkä tunnus jollain kaupallisella / koulun palvelimella, niin... niin mitä?

1. Avaa telnet-ohjelma ja loggaa koneelle sisään tunnuksellasi.
2. Kirjoita shellissä, eli siinä hassussa tekstihäkkyrässä: "irc"

```
<Sire> Siltsilla on taas mennyt lujaa, kun on ykköseksi kivunnut
<Jade> egaam sai vahan liikaa tekemista kerralla;)
<Jade> njoo... ma olen ollut pois;)
<egaaM> Aina mua koitetaan jututtaa.
> Jadee.... kirjotaksaa mulle nibblejutun?-)
<Sire> Jade, onkos sulla matikan valikoe-aluetta, en loyda sita itse nyt
mistaan
<Sire> loysin, ei tarvitsekaan...
<Jade> kaikki huutaa mua..
<Jade> sire, kerrotko mullekin?-)
<Jade> dha, dream on!
<Jade> dha, on mulla pari kuvausta jo....;)
<Jade> hmm... joku tunkee kylmaa siideripulloo mun paidankauluksesta ani
sisaan...
> arvaa halutaanko me kuulla...
<Sire> Perttulasta kappaleet 5.10-5.12 ja 6 ja kirjasta 4.1-4.4
<Jade> dha, oo...kylla?-)
> eimutta, nyt lahtee screenshotti nibbleen...
> <kliksurr>
[1] @dha (+i) on *private* (+nst) [Mail: 13]
#titefuksit>
```

Normaalia jutustelua #titefuksit-kanavalla (nauhoitettu 14.6. klo 22) (*)

3. IRC-ohjelma saattaa kysyä tässä vaiheessa nicknameia. Nickname on se nimi, jolla esiinnyt IRC:ssä. Nick saa olla korkeintaan 9 merkkiä pitkä, ja kahdella henkilöllä ei voi olla samaa nicknameia, joten ei välttämättä kannatta yrittää omaksi nickikseen esimerkiksi "John", "Jesus", tai "Mary" -nimiä :-)

4. Kun sinut on "hyväksytty" IRC-serverille nickin puolesta, kirjoita "/join #titefuksit" tietysti ilman noita hipsuja tai mitä lainausmerkkejä lieneekään.

Sen jälkeen ruudulla pitäisi tapahtua ihmeellisiä asioita. Ruudulle tulee tietoa, jossa paljastetaan #titefuksit-kanavalla olijoiden nickit, ja samassa rytäkässä kerrotaan vielä kanavan jutunaihe eli topic, jonka joku koiranleuka on jossain vaiheessa elämäänsä keksinyt asettaa. Kanavan elävyyden johdosta uskonkin, että ruudulle tulee myös rentomielistä jutustelua kanavan käyttäjien kesken. Juttele vain rohkeasti muiden mukana asioista, tai kysy jos mieltäsi painaa joku asia. Kokeilkaa ihmeessä jos ette ole koskaan päässyt kokemaan tätä äänetöntä puhelimenkorviketta. Me vanhat käyttäjät lupaamme täten ja näinollen kohdella teitä kiltisti, eikä me edes syödä teidän päitä.

#titefukseista kertoi *Jukkapoika Siltala, alias Siltsi.*

(* Hieman myöhemmin olisi saanut paljon hauskeempaa juttua kun Siltsi saapui Provinssirockista mutta oli sen verran painokelvotonta että jätettiin tuollainen pliisumpi versio tähän.... -- toim. huom.)

TiTessä tapahtuu jatkuvasti... tässä ne syksyn tärkeimmät kiltamme järjestämät happeningit.

Killassa tapahtuu

24. 8. Fuxit tulee

- Pelokkaat ja ujut fuxit astuvat TTKK:n karuun maailmaan
- Luvassa vauhtia ja vaarallisia tilanteita
- Cola-automaatin edusta lainehtii Colaa

27. 8. Fuxi-Zufé

- Ensimmäinen saunailta TiTen fukseille
- Tätä tapahtumaa EI voi missata
- Tärkeää tietoa Killan toiminnasta ja fuksivuodesta
- Loppuillasta meno on jo vapautuneempaa (ks. <http://www.cs.tut.fi/~tite/hermiankierros.html>)

31. 8. Lukuvuosi alkaa wirallisesti

- Vanhemmat tieteenharjoittajat saapuvat kouluun

Fuksimessut

- Koulun killat ja kerhot esittelevät toimintaansa Konetalon ala-aulassa
- **MUST** tapahtuma, jokaiselle löytyy varmasti itseä kiinnostava kerho
- Luvassa kaikkea kivaa (Tapaturmavatsaava suosittelee ainakin osastoja TiTe, Kopardi, KoRK, Telok ja Moottorikerho)

Pubikierros (aika ja paikka päätetään myöhemmin)

- Wanhat kähmyt ja Fuksit pääsevät tutustumaan toisiinsa
- Kierrellään kaikki vähänkin merkittävät pubit ja baarit Tampereella. Ratkiriemukas tapahtuma, jossa Sedätkin jaksaa vielä heilua

24. 9. TiTen senssibileet

- Yksinäiset sydämet löytävät toisensa Cupolassa
- Mukana menossa yliopistotyttöjä

1. 10. SyysBommarit

- Vuoden ensimmäiset bommarit. Ne on nähtävä...

Fuksi-XQ lokakuun alussa

- Fuksien ensimmäinen excursio.
- Suositellaan lämpimästi kaikille
- Lähtö aikaisin aamulla
- Luvassa yritysvierailuja (Tod. näk. ainakin Porin Karhu), bileitä ja muuta mukavaa

Tietotekniikkapäivä Hermitecissä

- Yritykset esittelevät toimintaansa ja rekrytoivat uusia työntekijöitä
- Kannattaa tulla katsomaan minkalaisista osajista nyt on pulaa

Todella-Rankka XQ marraskuun alkuviiikoilla

- Matkaohjelma tällä hetkellä vielä auki
- Todennäköisesti käymme myös ulkomailta
- Seuratkaa ilmoittelua

Ja lisää on varmasti tulossa, seuratkaa TiTen ilmoitustauluja, idlatkaa kiltahuoneella, lukekaa nyyssettä (tut.killat.tite) ja seittiä (<http://www.cs.tut.fi/~tite/tapahtuu.html>) ja kyselkää Tapaturmavatsaavalta, Isännältä, Fuksispedeltä ja Ylitutorilta.

FURY JA HAALARITIIMI

Fuksirykmentti eli FuRy on **Fuksi-Zufé:ssa** muodostettava porukka niitä fukseja jotka haluavat olla toiminnassa mukana (eli toivottavasti kaikki!). FuRy järjestää bileitä, jokakeväisen **FuksiKyykkä-tapahtuman**, ja sen uljaista riveistä kerätään niin **fuksijäynä**- kuin **fuksihärveliporukatkin**.

FuRyläisiä on perinteisesti käytetty myös ns. nakkikoneina, joten fuksipisteistä ei tälle porukalle tule olemaan pulaa.

Jos kolahti (toivottavasti!), niin pidä korvat höröllä ja silmä kovana sitten Fuksi-Zufé:ssa **ensimmäisellä kouluviikolla**, siellä kerrotaan lisää.

Haalaritiimi on taas se sakki mikä huolehtii haalareiden hommaamisesta. Sponsoreiden haku, haalarintoimittajan valinta ja muut seikat kuuluvat poppoon agendaan. Teekkarihaalarithan ovat yksi **teekkarikulttuurin olennaisimpia osia**, ja tulet niitä näkemään ensimmäisestä päivästä lähtien. TiTen kauniin **mustat** ja sponsorien mainosten täyttämät haalarit ovat tuttu näky kaikissa alan tapahtumissa. Sponsorien saannissa ei ikinä ole ollut ongelmia, ja monasti haalarit eivät ole tulleet maksamaan pitäjälleen markkakaan. **Varmista nyt omasi saanti ja liity tiimiin!**

TITTUAKOS TÄSSÄ

TiTu, Tampereen TietoTeekkarien Tuki ry, on kiltamme taustajärjestö, joka tarjoaa henkistä ja rahallista tukea TiTen toiminnalle.

TiTun olemassaolo mahdollistaa laajan myynti- ja kustannustoimintamme ilman että saamme verottajan tai poliisin kimppeumme.

TiTua johtaa hallitus, johon kuuluvat Markus Linnala (pj), Mika Røykkee (vpj), Jouni Ahokas (rahastonhoitaja), Antti Vähä-Sipilä (sihteeri) sekä Timo Takamäki.

Pulpaalilegenda ankeriaista

Kerran tuossa lapsuudenkesien aikana vietin muutaman viikon kesästä kaverini hernefarmilla. Tämä kyseinen herneviljelmä sijaitsi ikävä kyllä joen rannalla, ja kyseisessä joessa asui sangen vihaisia ankeriaita. Näillä ankeriailla oli nimittäin todella ikävä tapa nousta aina aamu-usvan aikaan kaverini hernepellolle syömään mehukkaita ja ravitsevia herneitä. Yritimme useasti saada näitä saatanallisia ankeriaita kiinni, mutta ne olivat aina meille liian liukkaita.

Eräänkin kerran olimme piiloutuneet jo kolmen aikaan yöllä hernepellolle odottamaan ankerioiden tuloa. Kun aamu sitten valkeni odotimme malttamattomina ankerioiden saapumista. Aseina meillä oli muilla pojilla pamput, ja kaverini isoveljellä ilmakivääri. Kun ankeriaat pahaa-aavistamatta saapuivat olimme jo varmoja, että nyt pystyisimme näyttämään niille, kuka on kuningas. Mutta ankerioiden johtaja jostain aavistikin että olimme pensaassa piilossa ja kutsui muut ankeriaat pois. Tästä tietysti suutuimme ja lähdimme juoksemaan ankerioiden perään, mutta ne olivat meille liian liukkaita. Kaverini isovelikin ampui innoissaan itseään jalkaan ja joutui nilkuttamaan koko kesän.

Sanastoa

Kiltaan astuessaan saattaa uusi tulokas kovin hämmentyä siellä käytetystä kielestä ja kummallisista termeistä... turhan ihmettelyn välttämiseksi tässä niistä muutama.

-- a -----

ankara

ks. rankka

amis, AMK

karvanoppakorollojen
koti

ammattikorkeakoulu

ks. amis

Apina, Kultainen

Hervantalainen olutbaari
jossa varsin hyvä
valikoima sekä mukava
tunnelma

-- b -----

bar

ks. foo

bom, bommarit

Rakennustalon
pommisuojassa neljä
kertaa vuodessa
(alkusyksy, pikkujoulu,
laskiainen/kyykän MM
sekä wappu) pidettävät
megaluokan haalaribileet

binääriluku

0 tai 1, yleisin arvosana
(maksimi on 5)

bumerangi

binääriluvun esiaste

-- c -----
canuuna
 Tykin velipuoli, yksi killan
 hienoista japanilaisista
 prujumasiinoista

Cinola
 TTKY:n omistama
 elokuvateatteri, jossa tällä
 hetkellä Tampereen paras
 äänentoisto

Cupola
 TTKY:n omistama
 huonohkosti kannattava
 disko/ravintola

-- e -----
ETT
 Evankelista Matteuksen
 tietotoimisto

Evankelista Matteus
 Kiltamme auringonpaiste
 Siltsi

-- f -----
foo
 metasyntaktinen muuttuja
 - laitetaan koodiin kun
 muuta ei keksitä

flood
 irkkikanavan täyttäminen
 soopalla, ks. spam

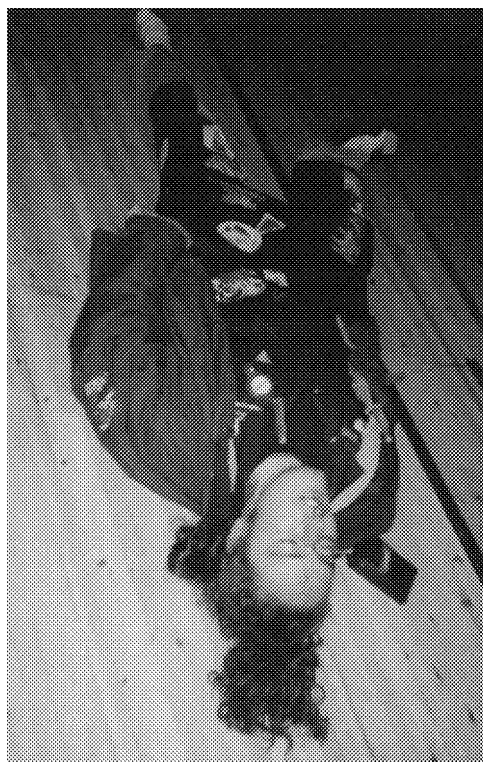
-- g -----
GooM
 lopputalvesta järjestettävä
 megaristeily joka paisuu
 joka vuosi

-- h -----
Hermitecin ravintola
 Koulun parasta ruokaa

Hermia
 teknologiakeskus, Nokian
 sittemmin kaappaama

Kuitenkin kerran me saimme yhden ankeriaista kiinni. Me laitoimme sen sellaiseen vanhaan perunasäkkiin mikä oli kauttaaltaan noin sentin paksuinen. Ankerias oli kuitenkin niin äkeissään, että se söi itsensä ulos säkistä. Tästäköös me innostuimme, ja haimme seuraavan perunasäkin. Heti kun ankerias oli saatu säkkiin, aloimme hakata sitä metrisillä pölkyillä. Tällä ei kuitenkaan ollut ankeriaaseen mitään vaikutusta, vaan se söi itsensä jälleen ulos säkistä. Tästä suuttuneena haimme kuuden tuuman naulan ja naulasimme ankeriaan päästään kiinni läheiseen puuhun. Tälläkään ei ollut ankeriaaseen näkyvää vaikutusta, vaan se yhä yritti kiivaasti kiemurrella irti naulasta. Naulan kanta kuitenkin piti ankeriaan visustikiinni puussa. Vasta tunnin kuluttua ankerias alkoi näyttää väsyvänsä kiemurteluun, ja kahden tunnin kuluttua se loppujen lopuksi kuoli. Hautasimme ankeriaan kunnioituksella kyseisen puun alle.

Antti Kettunen <anttikoo@cc.tut.fi>
 Tenukenkä, Känniääliö, sähläri

Jos tuo hallitusesittelyssä oleva "vetää X:t" -kommentti hämää, tässä selitys. Kettunen harrastaa sitä ihan oikeasti.

ATK-YTP '97

TiTe järjesti menestyksekkäät ATK-yhteistoimintapäivät yliopiston Luupin kanssa vuonna 1996. Brändi oli illan pimeinä tunteina teekkarisaunan takakabinetissa onnistuttu myymään turkulaisille, jotka pistivät ison pyörän pyörimään ja saivat aikaiseksi vastaavan tapahtuman 12.-14.11.1997.

TiTen jäsenten innostus lähteä Turkuun oli varsin laimea ja tämän vuoksi TiTen task force kuivuikin laskentatavasta riippuen 2-3 edustajaan. Luuppi sai (tuntemattomia keinoja käyttäen) kerättyä huomattavasti suuremman porukan. Suuntasimme aamujunalla Turkuun ja saatuamme koleat Leeloo Multi-Passit meidät roudattiin kuuntelemaan mitä Nokia Multimedia Network Terminalsin edustajilla oli meille sanottavana. Olihan sitä - vähän liikaakin - ja näimme monta saksalaista B-luokan taivaskanavaa. Muu osa porukkaa sai mm. pureksittua itsensä sokerihumalaan Leafilla.

Päivä oli tässä vaiheessa kääntymässä jo illaksi, joten siirryimme majapaikkamme S-osiksen kautta kauppasurkean alakertaan syömään jotain - epäilen sen olleen jotakin yksisoluproteiinimöhnää. Jalkapatikassa väännyimme paikallisen hotellin saunatiloihin, jossa Andersen Consulting rekrytoi opiskelijoita omassa erityistilaisuudessaan.

Herwood

Tamperelaisen
teekkarikulttuurin
keskittymä

-- j -----

Jalohaikara

ks. Kaulushaikara

Justiina

Killan pirttihirvu (Petra
Raatikainen 1997-)

-- k -----

kaulin

Justiinan työkalu

Kaulushaikara

killan unix-"työasema"
(käytännössä pääte)

Kefa

ks. neekeri

-- l -----

Leka

Killan heavy-duty
nitomakone

limsa-automaatti

3 mk/pullo, yleensä tyhjä

Lintula

birdland, tietotekniikan
osaston unix-koneet,
tunnuksen sinne saa
joskus

-- m -----

Modeemi

tosinörttien colaklubi
TiTen naapurissa

-- n -----

neekeri

ks. solmujorma

noppa

opintoviikko, arka aihe
monelle hallituslaiselle

nörtti

Kuka? Minäkö?

-- o -----

opm

oma-pullo-mukaan,
yleensä bileiden määre

-- p -----

Pentti™

TiTen NT-kone

-- r -----

rankka

monipäiväinen ja -
promillinen excursio joka
parhaimmillaan
suuntautuu ulkomaille

Rauta

Killan heavy-duty rei'tin

Regina

nörttipoikien
suosikkilukemista, löytyy
kiltahuoneelta

rekursio

ks. rekursio

Ruffe

Killan vahtikoira

ruffecs

#titefuksit-kanavan vahti

-- s -----

Senssibileet

Paritusta TiTen malliin,
jokasyksyiset bileet
Cupolassa

simalippu, -lipetti

bileissä saa simaa näitä
vastaan... sima on tosin
yleensä loppu ja
joudutaan tarjoamaan
korviketta

solmujorma

ks. kefa

Kiltojen ja ammattiainekerhojen hallitusten edustajat kokoontuivat AC:n jälkeensä jättämien sipsi- ja popkornikasojen äärelle pohtimaan ATK-YTP:n tulevaisuutta. Taskforcemme lunasti lupauksensa välttämällä teflonilla päällystetyn **ankeriaan** lailla kaiken järjestelyvastuun ja nakkiohjus tärähti Ouluun. Rohkeat pohjoisen pojat kertoivat pystyvänsä järjestämään ensi vuonna sekä omat vuosijuhlansa sekä ATK-YTP '98:n. Kaikki TiTen vuosijuhlia ja yhteistoimintapäiviä valmistelleet voivat ehkä aavistaa, mihinsoppaan oululaiset ovat lusikkansa työntäneet...

Sivumennen sanottuna, saunatiloissa on ilmeisesti paikkakuntakohtaisia eroja. Suurin osa porukasta istui pussikaljalla käytävän kokolattiamatolla osan kylpiessä saunaksi muunnetussa sardiinipurkissa. Majoitustilamme S-osis ("satakuntalainen osakunta", luulisin) taas on käsittääkseni punk / grunge / death metal-henkisten nahkafetisistien suosima klubi, joka yösijana erosi parkkipaikasta lähinnä siinä, ettei siellä ollut niin paljon loskaa. Mutta ei se paljon maksanutkaan. Kiitos TiKkiläisille Otaniemeen kivoista lauluista. Nukkuminen olisikin ollut turhaa.

Yöllä meidät vietiin jollekin mystiselle omakotitaloalueelle. Huomasimme hetken kuluttua ryyppäävämme salakapakan tyyliässä tilassa, jonka sisustus muistutti uima-allasta kaakeleineen. Henkilökohtaisesti tämä oli koko tapahtuman erinomaisinta antia. Erityiset terveiset simalipettien myyjille, jotka pistivät runsain mitoin laadukasta musiikkia kehiin. Jos haluat kokea kieltolain tunnelmaa, käy ihmeessä tässä "parkiksi" kutsutussa kellariravintolassa seuraavalla Turun-
turneellasi.

Seuraava päivä kului ihmetellessä taas kaikkien kolmen matkapuhelinfirman rekrytointiosastoja. Karkkia, kyniä ja karvaisia ötököitä sai haalareihin hyvin kiitettävästi. Illalla oli ohjelmassa pubikierros, joka oli jaettu teemoihin sen mukaan, oliko tarkoituksena sivistynyt tissuttelu vai karvalakkimallinen könyäminenkeskiolutbaareissa. Pubiörvellys muuttui normaaliksi haalaribileilyksi Kårenin synergiableissa. Synergiableet ja -päivät ovat turkulaisten oma meidän tietotekniikkapäiviämme vastaava tapahtuma, mutta 1997 ne oli nivottu yhteen ATK-YTP:n kanssa.

Loppulässytys: näin TiTen puolesta haluan kiittää Asteriskia, TuKyDataa ja Infää järjestelyistä. Tänä vuonna YTP-matka suuntautuu susirajan taakse ikuisen pimeyden ja jään maahan, joten kehotan TiTeläisiä valmistautumaan jo nyt henkisesti haasteelliseen tehtävään. Ehkä seuraavalla kerralla kilpailemme osallistumisaktiivisuudessa järjestäjäpaikkakunnan kanssa.

Suomen Turussa itsensä löysi
avs

spam, spämmi

turhan törkyn tunkemista
TiTen postituslistalle

-- † -----

TC, tenukcommandot

alkoholin nauttimisen
edistämiseen tähtäävä
veljeskunta

tilittää

Siltsin harrastus silloin
kun Kettunen saa mutta
Siltsi ei

tippukiviluola

osuva nimi luentosalille
HB116, Hermitecin
ainoalle isommalle

Tirez

Killan "erityistarpeisiin"
varattu jääkaappi

tonttula, tonttuverkko

TOASin opiskelijaverkko
joka nykyään kattaa jo
lähes koko Hervannan

torkkeli, torkki, torspo

palikka, peelo

Traktori

Oli Tykin ja Canuunan
seurana kunnes kuoli

Tykki

Canuunan caveri, Canon-
merkkinen prujukone

-- u -----

UUTINE

ei ole (uutinen)

Kiitokset hallituksen
verbaaliakrobaateille ja
muille vakiohörhöille...

PIPIX

Pienen Porukan Iloinen Excursio

Prologi

Mikä on PiPIX? Miksi se on? Onko mitään järkeä matkustaa puolen maailman halki? Onko Amerikassa kaikki niin suurta kuin väitetään? Voiko jenkkikahvia juoda tukehtumatta? Miltä tuntuu matkustaa bensalla, joka on maksanut vähemmän kuin vesi? Mikä saa kaksimetrisen miehen kateelliseksi kaksimetriselle dinosaurukselle? Kuinka kauan Grand Canyonin reunalta putoaa pohjalle, jos ilmanvastusta ei oteta huomioon? Entä jos matkan tekee terveellisemmin vuorikiipeilijän varusteissa eli lenkkareissa ja farkuissa? Miksi Arizonassa ei tarvitse kääntää rattia? Onko aikamatkustus mahdollista Hoover Damilla? Mikä on oikea kiertosuunta Billin ja Hillaryn kämpässä? Missä Las Vegasissa kannattaa syödä? Entä missä New Yorkissa ei kannata? Onko Floridassa lämmintä? Voiko siellä kastua läpimäräksi kymmenen metrin matkalla aamiaiselle? Montako T-paitaa Comdexista saa kerättyä päivässä?

Tiesimme, että nämä vaikeat kysymykset askarruttavat päivittäin miljoonien suomalaisten mieliä. Rohkeasti ja pelottomasti päätimme lähteä ottamaan selvää asiasta, ja vastaukset löytyvät tästä jutusta. Lue rohkeasti eteenpäin, totuus on tuolla ulkona.

Miten kaikki alkoi?

Vuosi oli 1995 ja kaksi toisen vuoden TiTe-sähläriä (Mikko ja Tommi) pohtivat kuumeisesti, mitä kaikkea tehdä opiskelun ohella. Opinnot kun olivat vielä niin alkukuopissaan ja tarkoituksena ei ollut muutenkaan valmistua kolmessa vuodessa tylsäksi DI:ksi. Taisi olla Mikko, joka väläytti, että voisi perustaa oman excuryhmän ja lähteä reissaamaan jonnekin. Ei aikaakaan kun webistä olikin jo kaivettuna sivu, jossa mainostettiin Las Vegasissa tapahtuvaa Comdex-Fall'96 -messuja. "maailman suurimmat"... no, ei muuta kuin haalimaan ryhmää kasaan. Suunnattomalla mainoskampanjalla tavoitimmekin nopeasti ryhmän ihmisiä kasaan ja pidimme PiPIXin perustamiskokouksen. Päiväys oli tuolloin 5.12.1995.

Kellään ryhmän silloisesta jäsenestä (Tommi, Mikko, Leka, Marko, MikkoS, Jussi & Iso-Tero) ei ollut minkäänlaista kokemusta excursiotoiminnasta ja aikaansaannoksemme olivatkin aluksi sen mukaisia. Ensimmäinen saavutuksemme oli 7.2.1996 fuksikytkän jatkobileet Cupolassa. Väkeä oli hurjasti, ainakin 200 ja meno oli ennennäkemätöntä. Tai ainakin niin muistelemme. Keväällä ei sen ihmeempää saatukaan aikaan, wappuna tosin teimme kaveriporukalla pari Tampinmyyntiexcua Helsinkiin ja Turkuun.

Seuraavana keväänä alkoi tapahtua. Fuksien saapumista juhlistettiin Cupolassa X-bileillä 27.8.1996. Terassille oli viritetty videotykki ja ammuimme sillä World Cup -lätkää ja syksyn ensimmäisen X-filesin suoraan sossun seinälle. Ilta oli oikein onnistunut, X-kossua juotiin enemmänkin ja ainakin meillä oli taas hauskaa.

Jossain vaiheessa syksyä alkoi näyttää vahvasti siltä, ettemme saa matkarahojamme kasaan marraskuiseen Comdexiin mennessä. Matkaa päätettiin siirtää vuodella eteenpäin.

VISITORS

Vuosi 1995 oli vielä sitä aikaa, kun Cupola oli IN eivätkä teekkarit juurikaan järjestelleet bileitään kaupungissa. Tai jos järjestivät, niin niissä ei käynyt kukaan. Oli vain Boomin bileet ja miljoona kissanristijäistä. Päätimme murtaa tuon taian ja aloimme visioida haalaribileitä kaupunkiin. Päätimme panostaa bileisiin ja teetimmekin omat bilepassit. Bilepaikaksi valitsimme L.A. Garagen, paikan jossa ei siihen aikaan ollut juurikaan mitään opiskelijabileitä. Tolosen Tero väänsi meille hienon värijulisteen, joita painoimme reilut 100 kappaletta Tehokopiassa. Julisteet seinille ja sitten vaan odottamaan miten käy. Päivämääräksi oli valittu to 31.10., päivä jolloin ei pitäisi olla muita bileitä, olihan se kuun viimeinen, ihmiset köyhimmillään ja siksi 'huono' bilepäivä. Väärin. Oli sattumoisin Halloween. Samaan aikaan bileet Senssillä, Honkkarissa, Horsessa, Riverissä, Cupolassa ja taisi olla vielä Juice Tullikamarilla. "Näinkö tässä nyt kävi?" Suureksi yllätykseksemme bileet olivat jättimenestys (silloinen), yli 500 haalaribailaajaa oli tullut ihmettelemään bileitämme.

Visitors II

9.1.1997 "vuoden suuret avajaishaalaribileet". Jussi Moisio kehitti kenties maailmankaikkeuden hienoimman bilejulisteen ja tulos oli sen mukainen. Ennakoliput myytiin loppuun päivässä ja Garageen sulloutui yli 1000 ihmistä nauttimaan hyvästä menosta ja halvoista juomista. Bilepassit ja A0-jättijulisteet tulivat tunnetuiksi Tampereen bileihmisten keskuudessa.

Visitors III

13.3.1997. Edelliset Visitors-bileet olivat lyöneet selvästi itsensä läpi ja kun kehittelimme jatkuvasti bileisiin uutta ja ihmeellistä, niin ihmiset tulivat uudestaan bileisiimme. PiPIX Porno -show by Riku & kaverit vaikutti kovin suosituksi (ainakin ujojen maalaistyttöjen mielestä (Katjalle terveisiä).

Visitors 5

Sagan viidennet bileet järjestettiin 10.9. juuri koulun alkamisen jälkeen. Teemalla "fifth emesis" bileet keräsivät taas yli 900 ihmistä Garageen! Oli hieman ihmettelemistä jälkikäteen kun paparazimme näytti kehittämiensä kuvat ja DJ oli vetänyt hatusta jonkun haalarinvaihtokaban.. puolialastomat tyttökuvat päätettiin tosin sensuroida.

Visitors IV

Juuri ennen lähtöämme järjestimme Visitors-sagan kadonneet ja samalla viimeiset haalaribileemme. Hotter than Hell, kiitos vaan kaikille bilehөрhöille.

Jatko?

PiPIX on lopettamispöytäkirjaa vaille entinen excursoryhmä. Kellään ei ole enää aikaa jatkaa toimintaa ja suoraan sanottuna ei niin hirveästi kiinnostustakaan. Paljon on koettu ja nähty, takana on pari opiskeluajan kenties hienointa vuotta. Voi olla oikeasti melkein ylpeä.

...mutta sitten itse matkakertomukseen

Rakas päiväkirja,

10.11.1997

PiPIXin matka alkaa! Lähdemme aamuyöstä kimpptaksilla Herwoodista Pirkkalan lentokentälle. SAS:n kone lähti 6:35, ennen lähtöä ostimme tax-free kaupasta Salmiakikoksenkorvaa ja Jenkkiä tuliaisiksi. Tukholmassa vaihdetaan konetta, parin tunnin odottelu sujuu mukavasti korttia pelaten. Lennon aikana Tommi ja Mikko olivat kovasti tyytymättömiä juomatarjoilun määrään ja Tero harjoitteli ruotsin kieltä viereen osuneen ruotsalais-blondin kanssa.

Kello 13:20 laskeuduimme Newarkin lentokentälle, fiilikset olivat melkoisen korkealla. Tullin ja muiden pakollisten kuvioiden jälkeen menimme lentokentän liepeillä sijaitsevaan Howard Johnson hotelliin. Ikävä yllätys oli, että hotellissa oli remontti käynnissä, onneksi maali ei haissut huoneissa asti.

Ensimmäisenä iltana kävimme Newarkissa syömässä ja sen jälkeen aikaeron vuoksi aikaisin nukkumaan.

New York

11.11.1997

Aamulla aikainen herätys ja sitten ihmettelemään, että miten päästään Manhattanille. Hotellin mainoksen mukaan Manhattanille on kymmenen minuutin matka, totuus on hieman toinen: ensin airport shuttlella, (eli taksilla joka kuljettaa ihmisiä lentokentän ja hotellien välillä) lentokentälle, sitten terminaalista toiseen lentokentän sisäisellä yksiraiteisella junalla (Monorail), sen jälkeen bussilla rautatieasemalle. Siitä enää pari matkaa junalla ja metrolla ja avot, olemme Manhattanilla. Siirtymisoperaation meni reilu pari tuntia yhteen suuntaan.

New Yorkissa käymme 'pakollisia' turistinähtävyyksiä läpi. World Trade Center, 107 (sataseitsemän) kerrosta, maisemat olivat todella upeita. Little Italyssa poikkesimme Tony's Barissa, jossa on kuvattu osia Kummisetä III -elokuvasta. Korkeiden paikkojen himoa tyydytettiin vielä Empire State buildingissa, josta ihailimme New Yorkin valoja. Ilta kului luonnollisesti korttia pelatessa.

Somerville

12.11.1997

Teimme junalla excursion Somervilleen, jossa Mikolla on tuttava, nimeltään Jose Puertas. Kaveri oli sen verran hämärän oloinen, että ristimme hänet välittömästi Hörhöksi. Somerville osoittautui idylliseksi ja uneliaaksi pikkukaupungiksi. Kävimme myös vierailulla paikallisessa Raritan Valley Community Collegessa. Junamatka sujui leppoisasti maisemia katsellessa ja korttia pelatessa, konduktööri tosin katsoi asiakseen ilmoittaa, että pidättää meidät, jos pelaamme rahasta.

Illalla menimme Manhattanille. Kävelimme pitkiä matkoja. Ihmettelimme suurkaupungin sykkettä mm. Madison Square Gardenissa ja Times Squarella. MSG oli loppuunmyyty, paikallispeli nääs. Marko teki vähemmän kannattavia ostoksia.

Illalla testasimme hotellin baaria. Meillä oli varsin hauskaa, vaikka valomerkki tulikin turhan aikaisin.

13.11.1997

Aamusta kamat kasaan, check-out hotellista ja lentokentälle odottelemaan lentoa villiin länteen.

Los Angeles

Iltapäivällä saavuttiin United Airlinesin lennolla LAX:n kentälle. Jo koneessa huomasin, että NYC:n hieman viileätkö (n.10C) ilma oli vaihtunut Etelä-Kalifornian hieman miellyttävämpään syysiltapäivään (n. 25C). Eli ei muuta kuin koneesta ulos ja terminaaliin. Jonotuksen jälkeen huomasimme kaikkien laukkujemme olevan edelleen menossa mukana. Pienen arpomisen jälkeen löydettiin autovuokraamo Alamon sukkula, jolla pääsimmekin kätevästi vuokraamaan. Olimme jo etukäteen Suomesta varanneet ja maksaneet pikkuvanin vuokran kolmeksi viikoksi.

Ensimmäiset mainokset, jotka osuivat Losissa silmään, kertoivat Esa-Pekka Salosen philharmonykonsertista jossain päin Losia (Lindaa ei mainittu missään). Sitten tultiinkin vuokraamoon. Eikun tiskille ja selvittämään tulevaa paperisotaa. Mies tarjoi meille vielä lisäksi vaikka mitä vakuutuksia ja pitihän niitä sitten varmuuden vuoksi ottaa. Pitkän harkinta-ajan jälkeen Tero sitten ainoana täysi-ikäisenä kirjoitti nimensä papereihin ja me saatiin auto alle! Auton osoittautuikin oikein mukavaksi ja juuri tarpeeksi isoksi (8 hengen auto) meidän 5 hengen porukalle ja kaikille matkatavaroille.

Sitten päästiinkin ekan kerran ihan itse zompaileen liikenteeseen. Olimme varanneet ekaks yöks majoituksen LAX:n Howard-Johnsonista, jonne Marko meidät kartanlukijana sitten turvallisesti johdattikin. Meillä oli siis 2 kahden hengen huoneessa, eli taas ainakin 2 tyyppiä joutui nukkumaan samassa sängyssä (noh, se oli vielä helppoa tässä vaiheessa). Hotelli ja varsinkin lähellä sijaitseva pizzabuffetti olivat ihan ok.

Seuraavaksi olikin määrä tavata paikallinen oppaamme eli Micon irkkikaveri Linda. Oltiin sovittu että Linda saapuu iltapäivällä hotellillemme. Hetken epäroinnin jälkeen hotellin aulassa tunnistimme tämän puolikorealaisen kalifornialaistytön. Sitten arvottiin vähän aikaa postimerkkien ostamisen kanssa, käytiin sairaan isoilla hampurilaisilla paikallisessa ketjussa ja ostoksilla nurkan takana 7Elevenissä.

Iltapäivä oli jo lopuillaan, kun oli aika valmistautua illan "opintomatkaosuuteen". Siinä vaiheessa Kalifornia näytti yhden huonoimmista puolistaan: tarkoitus oli käydä "läheisessä" ravintolapanimossa ekskulla, mutta pelkkä menomatka venyi noin 3 tunnin mateluksi ympäri suur-LA:n moottoriteitä. Toisinaan liikenne oli erittäin sujuvaa, mutta välillä ruuhka-aikoina puuroutui täysin. Lopulta kuitenkin pääsimme perille Laguna Beachin kaupunkiin haettuamme ensin Lindan aviomies Stu kotoaan Irvinestä.

Ravintola itsessään oli varsin kiva paikka. Panimopuolella sai käydä katsomassa oluen panoa ja ravintolassa sai taalalla kuusi näytettä panimon tuotteista, mm. kurpitsa- ja kanelioluista. Ravintolasta lähtiessämme kuskimme olikin jo sen verran maistellut, että Stu sai kunnian tarttua armaan vanimme rattiin ja ajaa tuo parituntinen matka takaisin hotellille ilman vakuutuksia...

14-15.11.1997

Seuraavat kaksi päivää pyörimme sitten ympäri Losia Lindan johdolla. Perjantaina oli ensin vuorossa Disneyland! Ekaksi aamulla siis logattiin pihalle hotellista ja lähdettiin Anaheimiin, Disneyn kaupunkiin. Se päivä sattui olemaan Disneylandissä melko rauhallinen, joten päästiin moniin laitteisiin jopa jonottamatta! Yksimielisesti valittiin parhaaksi laitteeksi pimeydessä kiitävä vuoristorata, jossa käytiin 3 kertaa! Liput Disneyn maksaa 36 taalaa lärviltä, mutta jos on aikaa, niin kannattaa harkita monen päivän lippua. Kantsii myös kiinnittää huomiota vierailun ajankohtaan, ettei vaan erehdy menemään sinne huipputuristiaikana. Ruoka alueella on kallista, mutta laitteet käytössä koko päivän sisäänpääsymaksulla. Pahimpina päivinä yhteen laitteeseen saa jonottaa jopa 3 tuntia..

Päivän jälkeen katseltiin majoitusta ja löydettiin epämääräisen näköinen murju suht läheltä Ankkalammikkoa (Mighty Ducksien kotikaukalo). Ko. paikka mainosti jopa omaavansa saunan, mutta se sattui olemaan "out of order" (niin kuin moni muukin asia koko ekskursion aikana). Noh, siellä kuitenkin majoituttiin 2 seuraavaa yötä. Eli seuraavaksi 7Elevenistä lisää kaljaa ja kiinalaista syömään. Illalla pelattiin taas perinteisesti korttia ja pidettiin Lindan kauhuksi kuutamouinnit murjun likaisessa (tien vieressä) uima-altaassa.

Lauantaina oli vuorossa käynti mm. University of California, Los Angelesin tiloissa katsomassa sähköpostit ja syömässä opiskelijahintaan (ruokana burrittoja, spaghetia, pizzaa ja hampurilaisia). Koko alue oli valtavan laaja ja koululla oli omat parkkitalot ja poliisit. Sitten katseltiin hienoja opiskelijakämppejä (uima-allas ja sauna) ja lähdettiin kohti Santa Monicaa. Ilma oli hieman sateinen kun päästiin Venice Beachille tv:stä tutun Santa Monica Pier -laiturin äärelle. Siellä arvottiin seuraavaa kohdetta ja lähdettiin ylös Beverly Hillsin kukkuloille Griffith Park -observatorioon. Siellä nähtiin mahtavat maisemat yli Los Angelesin ja myös kuuluisan "Hollywood"-kyntin kukkulan rinteillä.

Illalla palattiin takas kämpälle ja valmistauduttiin lähtöön Lindan kaverin bleisiin jonnekin päin Etelä-Kaliforniaa. Disco Inferno! Ykköset päälle tietenkin ja sitten bleissä huomasimme olevamme jonkin verran ylipukeutuneita, mutta eipä se tuntunut menoa haittaavan. Talo oli aivan täynnä ja poliisit partioivat ympärillä koko ajan. Yllätys oli suuri teekkaribleisiin tottuneille, kun bleet loppuivat jo yhden aikaan ja kaikki ihmiset tuntuivat lähtevän kotiinsa vanhempiensa luokse ("... but my parents will wake up!"... jopa on bleet!)

Huitsin Nevadaan

16.11.1997

Sunnuntaina olikin aika sanoa Kalifornialle vähäksi aikaa moi ja lähteä huitsin Nevadaan. Meillä oli tapaaminen Teron kaverin Timon (teekkari HUTista, joka opiskelee tällä hetkellä UCSB:ssä Santa Barbarassa) kanssa lähellä LAX:ia, sillä Timo tulisi meidän kanssamme pariksi päiväksi Las Vegasiin. Oltiin sitten tapaamispaikalla hyvissä ajoin, syötiin pizzabuffetti ja puhelinluettelon kokoinen LA Times:n sunnuntaipainos, kun Timppa sitten kalifornialaiseen tapaan saapui paikalle hieman myöhässä. Arvottiin vielä säilytyspaikka Timon autolle ja lähdettiin baanalle.

Ajomatka LA-LV (450km) kestää noin 6 tuntia. Noin puolimatassa sijaitsee Barstow-niminen pikkukylä, jossa sijaitsee jenkkityyliin iso Outlet, joka suomeksi tarkoittaa jonkinlaista tehtaanmyymälää, mutta jossa on noin 100 erilaista liikettä, jossa jokaisessa myydään eri tehtaan tuotteita. Siellä me pysähdyttiin parin tunnin ajaksi syömään ja metsästäämään Leviksiä.

Tie LA:sta Vegasiin on suhteellisen suora ja saimme ajan kuluunaan autossa parhaiten arvuutteleamalla kuinka kaukana horisontissa olevat kohdat olivat. Nevada on Kaliforniaan verrattuna varsin korkealla ja välillä oli edessä muutaman kilometrin yhtämittaisia nousuja. Onneksi ei ollut vuoden kuumien aikojen, eikä meillä ollut ongelmia auton kanssa. Barstowssa olon aikana aurinko laski nopeaan tapaansa vuorten taakse, ja saimme ajaa loppumatkan pimeydessä, kunnes Las Vegasin neonvalot kajastivat taivaanrannassa.

Las Vegas

16.11.97 Aamupalan ja muun tankkauksen jälkeen pakkasimme kimpsut ja kampsut kasaan ja valmistauduimme lähtemään matkalle kohti Las Vegasia. Odottelimme Timoa, jonka piti tulla völjyyn. Tapansa mukaan (osoittautui myöhemmin) mies tuli myöhässä ja homma oli vähällä mennä yleiseksi säätämiseksi.

Matka alkoi. Maisemaa oli ja meni, matka oli sanalla sanottuna tylsä. Matkalla teimme tosi mielenkiintoisen havainnon: Bensa maksoi noin \$1.29 gallonalta, kun samasta määrästä vettä sai pulittaa 1.49 eli markan enemmän.

Suomessa ei tehdä teihin pitkiä suorita, koska sellaisella ajaminen on väsyttävää. Pidimme autossa arviointikisoja, joissa piti arvioida matka johonkin kiintopisteeseen asti. Takapenkkiläiset olivat järjestelmällisesti liian kitsaita kilometreissä, eivätkä uskoneet Markon arvioita yli kymmenen kilometrin suorista.

Ensimmäinen merkki Las Vegasista oli mahtava valonkajo. Hotelli Luxorin huipulla oli mahtava valonheitin joka näkyi yli kahdenkymmenen kilometrin päähän. Saavuttuamme Las Vegasiin löysimme oman "hotellimme" ihan ilman isompia ongelmia. "Hotelli" sen takia, että siitä maksettiin tähtitieteellinen määrä paikallisia oravannahkoja, mutta taso ei ollut yhtään tavallista tusinamotellia parempi. Paikka oli siisti, mutta vähemmän tasokas.

Ihmetystä herätti hotellin oma kasino, jonka vertaista saa Suomesta hakea. Niin pienessä putiikissa oli varsin komea kasino, jossa oli automaatti poikineen.

Kävimme pällistelemässä kaupungilla, ajamassa pääkatua (Las Vegas Boulevard eli Strip) edestakaisin ja kävimme vielä parin hotellin kasinollakin. Stratosphere-hotellin kasino olikin sitten heti kertaluokkaa King8:n kasinoa suurempi. Itse asiassa motellimme "kasino" näytti lähinnä huvittavalta sen jälkeen. Pistimme pelihuumassa taaloja koneiden sisuksiin, yhteensä varmaan useamman kappaleen. Tommi otti ja voitti 30 taalaa het' kättelyssä.

Comdex

17.11.97

Valmistauduimme messuille. Kesti aikansa saada auto edes jonkinlaisen matkan päähän messuhallista. Kaupunki ei ole pieni, mutta varsinainen ydinkeskusta on yllättävän pieni. Autoja ja liikennettä sen sijaan riittää varsin mahtavassa määrin, ja siihen kannattaa varautua.

Rekisteröidyimme messuille. Luulimme hommaa hankalammaksi, mutta siihen riitti pääsylippu, jossa oli magneettiraita, ja kirjekuori, jossa se oli tullut. Kortti höylättiin lukijassa ja sillä siisti. Samalla sai messuoppaan, joka oli aika järkytys. Suomalaisilla messuilla messuopas on A4 kolmeen taitettuna. Comdex-opas oli 600-sivuinen kirja. Siitä löytyi kaikki näytteilleasettajat yhteystietoineen. Toisaalta - raahaa nyt sellaista eeposta.

Lainasimme Timolle Teron korttia ja painuimme Las Vegasin lentokentälle säätämään lentoja. Vegasin lentokenttäänkin muistutti lähinnä paremman luokan kasinoa. Kentän yksikätisten jättipotti näytti olevan \$9,793,901 eli Suomen rahayksiköissä about 50 miljoonaa. Eikun törsään.

Tero ja Jussi muuttivat lentolippunsa päämäärän Newarkin sijasta Washingtoniin. Marko, Tommi ja Mikko päättivät jäädä Miamiin ottamaan arskaa. Lentolipun muutos maksoi \$50 ja se oli painavana tekijänä löhöämään jäämiseen.

Takaisin Comdexiin. Tai oikeastaan ihan ensimmäistä kertaa itse messuilla asti. Lähdimme koluamaan messuja taistelupareittain, koska itsestään selvää oli, että hommasta ei tule yhtään mitään jos koko poppoo on yhdessä ryppäässä.

Messuista on todella vähän sanottavaa. Kaikki vaikutti hieman suuruudenhullulta ja dollarinmakuiselta. "Tavalliselle" teekkarille näkemistä kyllä oli, mutta sen hyödyllisyydestä voi olla monta mieltä. Jos ajattelee reissua opintomatkana, niin turha oli reissu. Messut olivat niin täysin kaupallinen tapahtuma, että oppimisesta ei puhuttakaan. Lisäksi ne olivat niin valtavan laajat, että viikossa ehtii käydä kaikilla pöydillä katsomassa kymmenen sekunnin ajan.

Mitä jäi käteen? Valtava nippu brosyreja, rintamerkkejä, krääsää, T-paitoja, taukkaa. Materiaaliselta puolelta paras saalis oli kompuutlerin sisälämpötilaa ja prosessorituulettimen virtaa valvova hälytyslaite. Jotkut keräsivät T-paitoja firmojen logoilla.

Jos rahaa olisi ollut törsätä kunnolla, olisi messuilta saanut ostettua kaikkea uutta ja hienoa, jopa ihan tarpeellistakin tavaraa. Messutarjoukset olivat ihan hyviä ja valikoimaakin oli runsaasti. Useimmiten sellaista tavaraa, jota ei saa mistään muualta (vielä). Meidän budjettimme oli kuitenkin enemmänkin olematon, ja isot ostokset oli jätettävä tekemättä. Lisäksi niiden raahaaminen olisi ollut tuskallista.

Tietokoneista ja -tarvikkeista voisi sanoa sen verran, että niiden hinnat vaihtelivat jonkun verran ja olivat keskimäärin sitä tasoa, mihin niitä saa Suomestakin oikein halvasta paikasta. Tämä oli sikäli aika yllättävää, että yleensä Suomen hinnat ovat varsin korkeat muihin maihin verrattuna. Kuitenkin ilmeisesti tietokonemarkkinoilla vallitseva murhaava hintakilpailu on ajanut hinnat niin alas, että välistä otetaan varsin vähän. Päätelmä: Jokunen yksittäinen artikkeli oli niin paljon halvempi siellä kuin täällä, että se olisi kannattanut ostaa sieltä. Keskimäärin kuitenkin rahtaamisen vaiva ja käyttökelvoton takuu tekevät ostokset kannattamattomaksi.

Edellinen siis tietokoneista. Muu vähemmän kilpailtu elektroniikka, kuten kamerat, videot yms. olivat sitten ihan oikeasti ihan eri hintaluokassa kuin Suomessa. Kannattaa silti olla aika tarkkana ja katsoa, mitä menee ostamaan. Ei ole kivaa, jos laite haluaakin yllättäen 110 voltia tai 60 hertsiä. Tai jos takuuhuoltoon on 10 megametriä matkaa ja kotosuomen huolto ei ole edes nähnyt moista artikkelia.

Näkemistä siis oli. Saimme ensimmäisenä päivänä katseltua kolmesta messupaikasta melkein ensimmäisen. Siis juostua läpi.

Illalla messujen jälkeen päätimme syödä hyvin Excalibur-hotellin buffetissa. Buffetti maksoi vajaat 50 markkaa per lärvi. Söimme 23 ruokalajin yhdistetyn lounaspäivällisen ja joka äijällä oli ähky kun syömästä päästiin. Kuvitelkaa kaikki tietämänne jälkiruuat! Niitä oli sitten vielä muutama lisää.

18.11.97

Toinen aamu Las Vegasissa ja toinen päivä Comdexissa. Kävimme messuja eteenpäin kovalla tahdilla. Vaikutti varsin samanlaiselta kuin edellispäivänakin.

Illan tullen viihteelle. Päivän kasinokierroksella sattui kaikkea hilpeätä. Tero arvautti ikänsä eräällä ammattiarvaajalla, jonka piti arvata ikä, paino tai syntymäpäivä riittävän lähelle oikeaa. Jos arvaus meni pieleen, voitti palkinnon. Tero arvattiin 34v ja palkinto herui!

Jussi voitti itselleen kunnon hörhön renkaanheitossa. 5cm halkaisijaltaan oleva rengas piti heittää viinipullon kaulaan. Porukka pisti aika monta dollaria likoon kyseisessä heittopaikassa. Jussi otti ja voitti. Oli muuten porukalla naurussa pitelemistä, kun Jussi raahasi kaksi metriä pitkää dinosaurusta...

Kävimme Vegasin varmaan jännittävimmässä paikassa, suosittelimme varauksetta kaikille fyysisesti terveille, mutta muuten vähintään jossain määrin pimeille tyypeille.

Stratosphere-hotellin näkötorni muistutti aika paljon Näsinneulaa. Sen varsi oli kolmihaarainen, mutta nuppi oli aika näköinen. Joku hullu oli keksinyt rakentaa vuoristoradan nupin reunalle ja katolle. Ikään kuin siinä ei olisi ollut riittäväsi, niin sama tollo oli keksinyt rakentaa lipputangon paikalle neljästä tolpastä rakennetun hökötyksen, jota pitkin ammuttiin 16 henkeä kerrallaan 4 G:n kiihtyvyydellä penkkeihin köytettyinä rakennelmaa pitkin ylös. Ylhäällä suunta vaihtui ja alas tultiin -2 G:n vauhtia. Tunnelmaa lisäsi se, että hökötyks oli pelkkä penkki pultattuna laitteen runkoon, ja siinä ei ollut lattiaa lainkaan.

Nössöä? Lähtötaso oli 290 metrin korkeudella maasta, ja pamaus oli 60 metriä siitä ylöspäin. 350 metrin korkeudella sitten suunta vaihtui ja perse irti penkistä lähdettiin paluumatkalle. Oli muuten ensimmäinen kerta, kun joku huvipuistolaitte saa viiden kuupon rämäpään kädet tärisemään sillä tavalla. Koskaan aikaisemmin ei adrenaliini ole ollut niin korkealla kuin oli tuosta tultaessa.

Laitteesta on muuten joskus takavuosina ollut juttu Tekniikan Maaailmassa.

19.11.97 Keskiviikko

Kolmas aamu Vegasissa. Päätimme pitää välipäivän Comdexista ja lähteä tutkailemaan Hooverin patoa. Matka sinne sujui tietöiden vaivaamana mutta ihan kelpollisesti kuitenkin. Maisemat paranivat koko ajan lähemmäksi päästäessä. Vuoristomaisemat olivat silmiä hiveleviä.

Pato oli suuri. Tarkkoja lukemia ei ole muistissa, mutta korkeutta padolla oli vajaat 200 metriä ja pituutta useita satoja metrejä.

Aikamme pällistelimme ja filmiä poltimme. Päätimme palata takaisin Vegasiin maisemareittiä tietöitä välttääksemme. Maisemat olivat varsin kauniita ja erilaisia kuin mihin Suomessa tottuu. Pikkutiet tosin olivat varsin samanlaisia kaikkine tietöineen.

Niksi-Porkka

Jos saat raivokohtauksen ja heittelet tennispalloja asunnossa ympäriinsä ja yksi sattuu jäämään kaiuttimen bassorefleksiputkeen kiinni, saat sen kätevästi pois näin: poraa 8mm terällä reikä palloon ja vala se täyteen sulaa tinaa. Odotele jäähtymistä. Sen jälkeen leikkaa terävällä veitsellä tennispallon kuoret pois. Tinakuulalla voit sitten heitellä ihan vapaasti, eikä varmaan jää putkeen kiinni.

Pelottaako sinua että lapsesi työntää pikkuesineitä tai hiekkaa ja kiviä suuhunsa leikkiessään. Osta pornokaupasta kunnon suukapula ja ota se lapselta pois vain syönnin ajaksi. Voit myös käyttää vanhoja sukkahousuja ,jotka pingotetaan lapsen pään yli.

Jos olet hyvä onnenpyörässä ja omistat vittumaisen naapurin, tee näin: Siirrä televisio onnenpyörän ajaksi parvekkeelle ja huutele aina onnenpyörän tehtävät megafonin välityksellä naapurillesi kun olet keksinyt ne. Kylläpä naapuria harmittaa kun ei saa rauhassa arvailla itse.

Ilta ei tuonut uutta. Kasinoita kierreltiin, rahaa tuhlatettiin. Tero nuortui kolme vuotta yhdessä illassa. Uusi arvaaja arvasi 31v.

20.11.97

Neljäs aamu Las Vegasissa.

Kiertelyä Comdexissa. Tällä kertaa vuorossa oli Sands Expo. Reissullemme tyypilliseen tapaan tämä paikka oli paras ja monipuolisin. Siellä oli paljon pienempiä yrityksiä esittelemässä tuotteitaan, ja siellä oli eniten myös tavalliselle teekkarille mielenkiintoista tavaraa. Mutta edelleenkin ei mitään maata mullistavaa.

Ilta ei sekään tuonut esiin mitään uutta.

21.11.97

Viimeinen aamu Vegasissa. Päätimme päättää messuvierailut päivää suunniteltua aikaisemmin ja lähteä käymään Grand Canyonilla.

Poikkesimme pikavisiitille vielä Comdexissa. Parin tunnin vierailuun ehti mahtua useampikin hyvä show.

Tero nuortui taas, kun Alamon täti veikkasi iäksi 30v. Alamossa ei osattu tehdä mitään, ja Tommi saatiin kuskiksi ilman lisämaksua. Jotain etua meillekin.

Asetimme keulan suunnaksi kohti Flagstaffia, Az. Matka oli piiiitkä ja paikoin enemmän kuin tylsä. Eräänlainen ennätys syntyi, kun ajoimme erästä laaksoa pitkin. Tie oli kaksikaistainen suuntaansa, täysin suora ja nopeus 55mph. Ennen suoraa pätkeä ja pätjän jälkeen rajoitus oli 65mph. Että silleen, joo. Tämä suora oli täysin suora, täysin tasainen koko 105 kilometrin matkan. Kuljettaja olisi aivan hyvin voinut sitoa ratin kiinni ja antaa vakionopeudensäätimen hoitaa homman.

Flagstaff

Pääsimme Flagstaffiin pimeään aikaan ja yritimme etsiä edukasta motellia. Niitä oli toinen toistaan halvempia. Päätimme ensimmäisen visiitin jälkeen kuitenkin etsiä hieman laadukkaamman paikan.

22.11.97

Huonosti nukuttu yö junien vihellyksessä. Selvisi tosiaan motellien halpojen hintojen syy: junanrata keskellä kaupunkia, ja junat vihelsivät koko ajan. Onneksi saatoimme ottaa illalla unilääkettä...

Suuri Rotko

Jos olet innokas kalamies ja asunnostasi hajoaa ikkuna, kannattaa korjata se seuraavasti: pingota kymmenet käytetyt mustat sukkahousut ikkunanpieliin ja kastele ne muutaman kertaan sokerivedellä. Näin aurinkokaan ei enää häikäise ja saat kilokaupalla kärpäsiä, joita voitkäyttää kalansyöttinä.

Kaikille rannanjätkille ja kaljamikoille: jos sängyssänne sattuu temmeltämään useampi kuin kaksi henkilöä ja sängynjalka katkeaa, kannattaa korvata jalka kaljakorilla. Toimii ainakin runkopatjoissa.

Sammuneet kaverit saa helposti ajettua kämpästä ulos näin: tee itsesi näköinen nukke vaikka paperimassasta ja piilota sinne nauhuri, johon on äänitetty lällättävällä äänellä repliikkejä, kuten: ”Vähän sä oot tyhmä jätkä”, tai :”enkai mä herättänyt sua, senkin pölvästi.” Avaa ulko-ovesi ja sijoita nukke kynnykselle. Sen jälkeen ota muutama papattimatto ja teippaa ne ilmastointiteipillä sammuneen paljaaseen takapuoleen kiinni. Sytytä ne ja juokse eteisen komeroon piiloon. Kun sammunut kaverisi heräähieman tuohtuneena, hän näkee ja kuulee nukkesi esittämät herjaukset. Herätetty yleensä juoksee suoraan nuken kurkkuun kiinni. Heti kun kohde onrymistellyt nuken kanssa käytävään, voit vetää oven lukkoon.

Tommi kyyditsi meidät itse kanjonille, joka oli noin tunnin matkan päässä. Kanjoni on juuri sitä mitä siitä kerrotaan: ajatte tunnin pensaikkoerämaassa ja sitten yhtäkkiä olette jyrkänteen reunalla.

Maisemia ei voi kuvata kuvin, saati sitten sanoin. Meille sattui erittäin kaunis päivä ja sopivaan väliin, jolloin ei ollut liikaa turisteja. Pystyimme ottamaan paikasta irti riittävästi niin lyhyellä vierailulla.

Grand Canyon on valtava. Paikan suuruutta ei tosiaan voi sanoa kuvata. Mittasuhteita kuvaa hyvin se, että edes silmien erottelukyky ei riittänyt luomaan enää kolmiulotteista kuvaa vastareunasta, koska se oli liian kaukana. Maisema oli omin silmin nähtynä monin paikoin jokseenkin sellainen kuin postikorteissakin.

Maisemia ei ollut pilattu liiallisilla aitauksilla ja esteillä. Kylteissä vain todettiin viileästi useiden ihmisten kuolevan vuosittain pudottuaan rinteiltä. Piti ihan paikkansa. Rinteet olivat monin paikoin sellaisia, että ne saattavat sortua aivan hyvin koska tahansa. Ja kun polku kulkee aivan reunalla, on kiusaus kurkkia liian pitkälle suuri.

Se kanjonista. Kävelimme siis pitkät pätkät kanjonin reunaa ja näimme uskomattomia maisemia.

Söimme päivällistä Lippukepissä. Saimme ensimmäistä kertaa _Erinomaista_ palvelua. Tai sanotaanko, että tarjoilija oli erinomainen.

Illalla oli viihteen vuoro. Painuimme Jussia vajaalla porukalla San Felipe -nimiseen menomestaan. Suomalaisista ajokorteista vittuiliin ovella, mutta pääsimme sentään sisään. Baari oli ihan bueno, olut oli ihan bueno ja naiset olivat ihan bueno.

Päätimme kokeilla viereistä paikkaa. Paikan nimi oli Maloney's. Kiertäkää se paikka kaukaa ja hartaasti:

1. Sisään ei todellakaan pääse kuin passilla.
2. Ensimmäinen näkemämme paikka jossa ikärajaa 21 valvotaan niin tarkasti, että passitkin piti oikein röntgenlaitteella läpivalaista päällekkäisten kuvien varalta.

Kokeilimme muuten kanjonilla tieteellisesti kofeiinitonta dieettikolaa. Onneksi sitä ei saa Suomesta. Ei silti, se oli melkein aidon makuista.

23.11

Toinen huonosti nukuttu yö Lippukepissä.

Lähdimme uudelle reissulle kohti kanjonia, mutta tällä kertaa toista reittiä. Kohteenamme oli Desert View, koilliseen edellisestä paikasta. Maisemat olivat varsin samanlaisia, mutta muodoiltaan hieman pehmeämpiä ja hieman eri värisiä. Siellä näimme kanjonin eteläreunan korkeimman kohdan - satoja vuosia vanhan näkötorin.

Jos pihalla on huutavia pikkulapsia jotka käyvät hermoillesi, niin tee näin: tee laatikollinen vesi-ilmapalloja ja laita niihin sisälle veden sekaan esim. kiviä, moottorisahan pätkittyjä ketjuja ja muuta vastaavaa. Anna nämä pallot sitten lapsille. Viidessä minuutissa joko piha on tyhjä, tai kaikki huutavat verissään suoraa huutoa. Joka tapauksessa saat kunnon naurut.

Jos sinulla on vaikeuksia herätä aamulla, niin tee näin: Laita edellisenä iltana kytkinkello seinään, ja laita siitä tulemaan irralliset sähköjohdot ulos. Teippaa johdot kieleesi yön ajaksi ja säädä kytkinkello toimimaan oikeaan aikaan. Toimii. Saat myös samalla erinomaisen aamupalan kun töihin hölkkäillessäsi pureskelet kieltäsi.

Lapset haluavat monesti harrastaa viestijuoksua. Hyvän viestikapulan saa kun teippaa kaksi vessapaperirullan keskiötä toisiinsa ja sulloo tämän täyteen käytettyjä sukkahousuja (ei haittaa vaikka on reikiä).

Vastasyntyneelle saa oivan ensisängyn vaikkapa täydestä kaljakorista. Siihen vaan vaneri päälle. Huom! Älä pistä lasta nukkumaan jos aiot juoda.

Ajelimme Grand Canyonin lomakylään, paikkaan jossa edellispäivänä olimme. Päätimme yksissä tuumin lähteä käymään alhaalla kanjonissa, niin pitkällä kuin niiden muutaman valoisan tunnin aikana vain suinkin ehtisimme. Valitsimme reitiksi maisema-alueen päästä lähtevän Hermit's Trailin. Ajattelimme, että siellä on kuitenkin enemmän nähtävää kuin lomakylästä lähtevällä reitillä. Olimme oikeassa. Reitti on mielenkiintoisempi, mutta samalla kyllä huomattavasti raskaampi.

Laskeuduimme tunnin ja 15 minuuttia. Sinä aikana ehdimme laskeutua pystysuoraa matkaa noin 650 metriä ja talsia noin 4 kilometriä. Käännyimme erään lähteen jälkeen. Nousumatka kesti reilun tunnin taukoineen. Ehdimme ottaa jo erän korttiakin. Paita oli märkä kun pääsimme ylös, ja paikalliset turistit nauroivat ja kauhistelivat meidän tahtiamme.

24.11

Söimme aamupalaa Taco Bellissä. Tacot eivät aivan suomalaisen aamupalavalioon mahdu (eikä niistä nälkä lähde) mutta niillä lähtee liikkeelle. Erityisesti kun ottaa kunnan tuopin kahvia.

Tässä tapauksessa tuoppi tarkoittaa juuri sitä. Kahvi maksoi 89 senttiä, ja siihen kuului muovinen termosmuki ja se täyteen kahvia. Juvenes myi omia termosmukejaan hintaan 35 markkaa, mutta nämä vetivät sen yhden pintin eli 0,57 litraa. Eli vitosen satsilla muki ja kahvi. Miksei Juveneksesta saa tällaisia?

Hooters!

Aamupalan jälkeen aloimme valua kohti etelää ja Phoenixia.

Flagstaffissa oli parhaimmillaan ollut pakkastakin, mutta nyt oli vuorossa ihan jotain muuta. Tarkkailtiin innolla auton lämpömittaria, kun saavuttiin kojoottien kaupunkiin Phoenixiin. Siellä mittarit oli jo päälle +25C:ssa ja housut vaihtui shortseihin. Phoenix oli vain välietappi, jossa jätettiin auto tunniksi kadun varteen ja lähdettiin kävellen tutustumaan kaupunkiin.

Ensimmäisenä silmiin pisti baari nimeltä Hooters, ja pakkohan siellä oli poiketa. Oltiin menossa tosin jäätelölle, mutta kun jäätelöä ei Hootersista saanut, niin käytiin ensin hakemassa kunnan töttörot läheltä jäätelöbaarista ja sitten vielä istuskeltiin hetki Hootersissa (niin, kysykää tuliaisista Lekalta). Tunti olikin kulunut parkkimittarista ja oli jälleen aika lähteä tien päälle.

Muutaman tunnin kuluttua kuskimme Tommin sydän oli pysähtyä, kun takaamme tullut poliisiauto ajoikin aivan meidän eteemme ja laittoi vilkut päälle. Eihän siinä sitten auttanut muu kuin hellittää kaasupoljinta, kunnes tajusimme että poliisiauto vilkuttaakin edessään olevalle kaahaajalle. Noh, siitähän selvittiin ja loppumatka meni ihaillessa Jenkkilän ilmavoimien koneiden leikittelyä tien eteläpuolella olevalla harjoitusalueella.

Illalla saavuimme yöpymiskaupunkiimme Yumaan, aivan Arizonan, Kalifornian ja Meksikon rajalle. Etsiskelyn jälkeen löydettiin edullinen Comfort Inn (taas yks huone 5 tyypille) ja käytiin syömässä Round Table Pizzassa. Lopuksi poolille uimaan.

25.11.1997

Jaahas, aamulla ylös, syömään, uimaan ja ulos. Nyt kysyttiin mitä Jussin voittaman dinosauruksen lähetyksen postitse Suomeen maksaisi - ja vastauksena oli pöyristyttävät US\$370 (melkein 2 tonnia)! Nyt varmistui että meitä tulisi loppumatkan olemaan 6 henkeä.

Mexico

Päivän pääkohteena oli Mexico!

Jos olet avoauton kyydissä puhuen samalla puhelimeen, joka sattuu jäämään antennistaan kiinni ohiajavan HD-jätkän nenärenkaaseen ja lipeää kädestäsi, kannattaa ostaa uusi puhelin ja jättää korvausvaatimus HD-mieheltä tekemättä.

Roskapussit on hyvä pudottaa kaksi kerrosta alempana asuvan naapurin parvekkeelle. Kukaan ei osaa syyttää sinua. Älä kuitenkaan laita sinne papereita jossa lukee nimesi.

Konrad/Phantto-kerho

Vuokra-autoa ei saa ajaa rajan yli, joten jätämme auton rajan viereen parkkipaikalle ja kävelemme Meksikon puolelle. Tämä näytti olevan myös USAlaisten tapana, hyvin harva ajoi autolla Meksikoon.

Heti rajan takana oli pieni kylä täynnä myyntikojuja. Tarjolla oli nahkaa, lääkkeitä, viinaa ja erilaisia matkamuistoja esimerkiksi tauluja, puuveistoksia ja sen semmoista turistikrääsää. Vietimme turistipyydyksessä pari tuntia, kävimme hakemassa Meksikon leimat passeihin, ostimme matkamuistoja ja tietysti aitoa Meksikolaista tequilaa. Tommi urheana miehenä osti matotequilaa.

Paluu Yhdysvaltoihin ei meinannut kaikilta onnistua. Maahanhan tarvitaan pääsääntöisesti viisumi, lyhyillä matkoilla suomalaisille tosin riittää ns. visa waiver, jonka haltijan passiin kiinnitetään tästä kertova vihreä kortti. Yleensä maahan tullessa viranomaiset nitovat tämän lapun kiinni passiin, mutta Teron kohdalla virkailija ei ollut näin muistanut tehdä ja lappu (tietysti) unohtui autoon. Ilman moista lappua ei maahan ollut asiaa ja Tero ohjattiin tullen takahuoneeseen odottelemaan siksi aikaa kunnes Jussi kävi lapun autosta hakemassa. Mainittakoon, että tarinan dramatisoituuun versioon kuuluu mm. iso musta pampulla hakkaava neekeri...

San Diego

Illalla saavuttiin Jenkkien lounaiskärkeen eli San Diegoon. Jälleen tuttu proceduuri eli hotelliin sisään ja sitten ulos etsimään ruokaa. Mentiin aluksi San Diegon keskustaan kävelemään. Sijaintinsa vuoksi (Kalifornian eteläkärki) San Diego on länsirannikon kodittomien suosima paikka. Siellä on talvellakin mukavan leuto ilmasto kadulla asuville ihmisille. Melkeinpä joka syvennyksessä ja porttikongissa oli joku nukkumassa patjalla.

Sitten tulikin ruoka-aika ja aikamme etsittyämme löydettiin kiva kiinalainen ravintola seisovine pöytineen. Illallinen oli runsas ja sitten tuli maksun aika. Maksoimme kaikki matkashekeillä ja Tero viimeisenä kruunasi onnenpäivänsä. Teron kirjoitettua nimensä shekkiin totesi kiinalainen Terolle ettei tämä ollut samaa käsialaa kuin shekissä oli aikaisemmin. Vaadittiin pitkät vahvistukset muilta PiPIX:läisiltä ennen kuin shekki meni läpi. Sitten matkattiin takaisin hotellille ja nukkumaan. San Diegossa muuten Microsoft viimeinkin kaatui. Eli meillä oli Comdex-messuilta saatu MS-kassi autossa roskakorina, ja kun roskis viimeinkin otettiin autossa pihalle, repesi siitä pohja ja roskat levisi ympäri hotellin parkkipaikkaa..

Back to LA

26.11.1997

Keskiviikkoamun ruuhkassa sitten lähdettiin takasin Losiin. Varasimme hotellihuoneen jo edellisenä päivänä, joten ruuhkan jälkeen suunnistimme suoraan majapaikkaamme, jonne oltiin sovittu jo Lindan kanssa tapaaminen. Lähikaupasta yritimme ostaa hieman juotavaa, mutta kauppias ei meille alkoholia myynyt, kun meillä ei ollut Kalifornian ajokorttia eikä id:tä. Onneksi kaupan vaihto korjasi tilanteen. Oppaallamme oli meille liput illan MahtiAnkkapeliin! Marko ja Jussi päättivät lähteä sillä aikaa Lindan kanssa luistelemaan.

Mighty Ducksin kotihalli oli hieno ja uusi. Oltiin paikalla jo yli tunti ennen ottelua (vastassa Devils New Jerseystä) ja oli hyvin aikaa tsekata ankkamyymälät jne. Popcorniastiat oli isoja ja Cola hyvää. Meillä oli halvimmat liput (15 taalaa), mutta katsomosta näki kuitenkin tosi hyvin. Tauolla tavattiin kahvijonossa matkan ensimmäiset suomalaiset turistit, työttömät jotka olivat tulleet Losia ihmettelemään. Vähämaalinen matsi päättyi lopulta kotijoukkueen voittoon 2-0 (Tiimu ei tehnyt maaleja).

Pelin jälkeen kyselimme voittobleitä ja löytyihän sellaiset: "The Catch" muutaman korttelin päässä. Siellä eräs vannoutunut ankkafani innostui kun kuuli meidän olevan Suomesta ja esitteli meille muutamia ankkapelaajia. Noh, sieltä sitten lähdimme kaupan kautta (Bud Dry, \$1,25/litra) takas hotellille. Huone olikin tyhjä, joten lähdimme yöinnille poolille. Kas kummaa, sieltähän löytyi loput poppoosta. Lopuksi erä korttia ja nukkumaan.

27.11.1997

Seuraava päivä olikin sitten jenkkijuhla "Thanksgiving". Se tarkoittaa sitä että kaikki kaupat ja toimistot on kiinni ja ihmiset on kerääntyneet koteihinsa kalkkunaa syömään. Me söimme juhla-ateriamme Denny's:ssä ja lounaan jälkeen lähdettiin Laguna Beachille uimaan. Tyynen valtameren aallokko oli kovaa ja voimakasta, ja kun aalto päätti viedä uimarin pohjaa, niin sitä ei voinut estellä. Polvet olivatkin verellä tuon matkan jälkeen.

Uinnin jälkeen käytiin katsomassa juuri ensi-iltaan saapunut Alien Resurrection -elokuva noin 2000 hengen näyttämöllä. Ilta vietettiin Lindan kämpällä sähköpostia tsekaten ja katsoen StarWarsia ja Mr. Beaniä. Loppuillaksi hotellille poolille ja Cluedoa pelaamaan.

28.11.1997

Perjantaikin oli sitten monilla jenkeillä vapaapäivä. Sen päivän kohteena oli Universal Studios, joka sitten olikin tupaten täynnä väkeä. Parissa kohteessa ehdimme käydä (mm. Indiana Jones ja Jurassic Park) parin tunnin jonotuksella. Loppupäivän seurasimme lähinnä muutamaa show:ta. Liput sisään oli jälleen tuo \$36/lärvä.

Loppupäivä olikin taas partytime. Se sujui jälleen hotellin uima-altaalla. Illan aikana katosi mm. Suomesta tuomamme salmiakkikossu noin 30 sekunnissa. Menimme pullonpyöritystä ensin Jussin vesipullolla, mutta siirryimme noppaan Jussin huomattua pelimme.

Jossain vaiheessa iltaa saimme myös ensimmäisen varoituksen hotellin henkilökunnalta...

29.11.1997

Lauantaiaamuna Markolla oli vuosisadan kanuuna. Söimme aamiaisen jossain ja lähdimme jälleen elokuviin. Leffat olivat Mortal Kombat ja Starship Troopers. Tosin Tero nukkui leffassa ja Marko paranteli oloaan autossa. Sitten olikin edessä jäähyväishalaukset Lindalle ja alkoi matka kohti Santa Barbaraa.

Santa Barbara

Santa Barbaraan saavumme hieman etuajassa, joten käymme syömässä (Markokin pystyi jo syömään), ennen kuin menemme tapaamaan Timoa.

Ruokailun jälkeen ajamme Timon työpaikalle University of California Santa Barbaraan. Timo esittelee meille laboratoriota, jossa on töissä. Esittelyn jälkeen menemme käymään Timon kämpillä josta soitellaan motellit läpi. Kohtuuhintainen motelli löytyy ja majoittaudumme sinne. Iltasella Mico ja Tero käyvät Timon kanssa katsomassa Santa Barbaran keskustaa.

30.11.1997

Check-out hotellista, aamupala Timon luona. Käymme läheisellä vuorella katsomassa maisemia, ihmettelemme matkalla intiaanien tekemiä luolamaalauksia. Ajelemme ja kiertelemme Santa Barbarassa, käymme rannalla ja jutustelemme Timon kanssa.

Illalla ajamme vielä Los Angelesiin ja majoitumme siellä Adventures Inn Inglewood nimiseen hotelliin, joka osoittautui olevan nuorten reissaajien paikka. Rentoa meininkiä.

31.11.1997

Syömmme aamiaista hotellissa, palvelu oli uskomattoman hi-das-ta. Sitten kamat autoon ja lentokentälle. Check-in matkatavaroille, Jussin Dino herättää suurta huomiota japanilaisturisteissa, mutta onneksi se kelpaa matkatavaksi ilman mutinoita.

Seuraavaksi käymme palauttamassa auton. Alamolla homma toimii sutjakkaasti. Valitimme auton ovesta, jonka kanssa meillä on ollut hankaluuksia koko ajan ja saimme tingittyä hinnasta kaksi päivää pois.

Sitten takaisin lentokentälle ja kohti aurinkoista Floridaa.

Florida

1-7.12.1997

Lentokoneen laskeuduttua Miamin lentokentälle tiesimme tullemme paikkaan, jossa oli oikeasti lämmin. Mittari näytti ystävällisesti 28C keskellä yötä. Jussi arpoi hetken pehmoleluun säilytykseen, mukaanhan se loppujen lopuksi tuli. Ja eikun taksilla kohti Miami Beachilla sijaitsevaa Banana Bungalovia. Hotelli löytyi ja iloksemme se oli ihan cooli nuorisohotelli. Olimme tosin siellä vain yhden yön, hotelli oli aivan liian kallis meille. Jussi päätti lähteä kävelemään rantaa pitkin etsien kuponkivihkosesta löytynyttä halpaa hotellia. Marko lähti perään ja saikin tuosta matkasta rasitusvamman (Jussi on meidän Kononen). No, päädyimme lopuksi 'Days Inn'iin, jossa olimmekin kaksi seuraavaa päivää.

Mitä Floridassa sitten tapahtui? Ei mitään. Paitsi kymmeniä kilometrejä biitsiä, aurinkoa, budia, portugalilaisia sotalaivoja, colaa, formuloita (Alesin vekotin), auringonpalvoja, homorantoja (kuulemma) ja vaikka mitä. Ensimmäiset pari päivää lähinnä loikoilimme biitsillä (Mikko päätti palaa) ja teimme tuttavuutta lähiseutuun. Joku muka näki kauniita saksalaisia babejakin, mutta muuten rannat olivat aika tyhjiä. Ruokaakin piti syödä, söimme vaihteeksi Pizzoja, BurgerKingjä ja Subwayn leipäherkkuja. Niin ja jotkut onnettomat kirjoittivat hulluna kortteja kavereille ja sukulaisille. Eivät tosin menneet perille, Dayn Innin respa-täti taisi unohtaa postittaa ne... Niin että terveisiä kavereille, kortti tulee sitten joskus?

Öinen Miami Beach oli ihan hauska kokemus. "10\$ entrance, free drinks 'till 05.00"-baarien lisäksi löysimme ainakin pari tusinaa baaria, kuppilaa ja yökerhoa. Osuimme jonkun random-klubin avajaisiinkin, 2m pitkä transun johdolla meille tarjoiltiin juomia ja vieläkin (ooh!) vilkkuvia pinssejä. Itse klubi olikin sitten ankeampi kuin terminaalin kahvio. Hienompiin yökerhoihin ei ollut sitten mitään asiaa...

Jussi ja Tero lähtivät kolmantena aamuna kohti Washingtonia, me jäljellejääneet (Tommi, Marko & Mikko) vaihdoimme hotellia (keskelle rantabulevardia) ja koitimme tulla toimeen yhdistetyillä pennosillamme. Rahat alkoivat olla siis loppu. Sääkin muuttui kurjemmaksi, ensimmäinen päivä tuli vettä kaatamalla. Illalla oli kiva lähteä ulos, kosteusprosentti oli tasan 100 ja lämpöä edelleen 27C varjossa.. naurua tosin riitti kun kuulumme että DC:ssä oli pakkasta. Niin ja kun Tommi kylpi hotellin seinän puhki.

Miami-Beachilla on muuten talviaikaan ihan käsittämätön määrä homoja. Siinä vaiheessa piti jo melkein pelästyä kun paikalliselta TV-asemalta tuli uutinen, että joku turisti-mies oli joutunut raiskatuksi. Suuntaneuvoja ei sitten enää kysytty miehiltä...

Viimeiset pari päivää eivät sisältäneet mitään ihmeellistä, Tommi luki Markon kanssa Käyttöjärjestelmiä, Mikko taisi lukea Sisäistä Sankaria. Sää oli aikas ailahteleva, satoi ja paistoi, lämmintä oli jatkuvasti yli 25C. Maisemia tuli katseltua, edesmenneen Versacen kämpppä oli suunnilleen naapurissa ja kävimme päyhtenä päivänä "maailman suurimmalla sisäkirpputorilla!". Hah hah. Matka alkoi olla lopuillaan, paljon oli nähty ja koettu. Vielä lento Nykiin ja sieltä koti koti-Suomea.

... niin joo, ne kaksi sankariahan olivat paikassa nimeltä

Washington D.C.

3-7.12.1997

Sateinen aamu saatteli Teron ja Jussin pois Miami Beachilta. Muiden jäädessä loikoilemaan palmujen alle (sateensuojaan) nousimme United Airlinesin vuorolle Washington D.C:n Dullesiin. Kyseinen lentokone oli samaa kokoluokkaa kuin se, jolla lensimme Atlantin yli, matkustajia vain oli hieman vähemmän: jokaiselle matkustajalle oli oma penkkirivi. Huonona puolena lennosta mainittakoon, että siellä tarjottiin vain kahvia, positiivinen yllätys sensijaan oli musiikkivalikoimasta löytyneet Kaija Koo ja Värttinä.

Dulles sijaitsee noin 30 kilometrin päässä D.C:n keskustasta. Löydettyämme matkatavaramme lentokentältä, joka oli vaihteeksi kunnostettavana, löysimme vielä Teron lukiokaverin Tanjan, jonka mukana sitten ahtauduimme autoon. Terolla ja Dinolla oli takapenkillä hyvin tiivis olo. Majoituttuamme kämpppään, joka oli varsin mittavan kokoinen, lähdimme kiertelemään lähitienoita ruoan toivossa. Bongasimme parin nurkan takaa afrikkalaisen ravintolan, jossa söimme etnisesti. Tutustuimme myös lähitienooseen jalkaisin (vierailu scientologien kirkossa ja kädestäennustajalla kuului ohjelmaan) ja katselimme kaupunkia yleisemmin autosta Tanjan ja poikaystävänsä Tomin seurassa.

Menimme aikaisin nukkumaan, koska seuraavaksi aamuksi oli budjetoitu herääminen kello puoli seitsemän. Lähes silloin pääsimme jopa ylös ja suunnistimme viileässä aamusäässä jonottamaan pääsylippuja Valkoiseen Taloon. Jonoa ei ollut sataa metriä enempää ja lippuja riitti meillekin hyvin. Ennen meille varattua audienssia oli sen verran aikaa että kävimme Washington Monumentin huipulla katselemassa ympäristöä. Kaikki näytti juuri samanlaiselta kuin lehti- ja elokuvissa.

Billillä ei ollut aikaa ottaa meitä vastaan, mutta kiersimme kuitenkin kämpän tutustumismielessä. Myötäpäivään. Vastapäivään yrittäessä saimme kimppuumme Salaisen Palvelun.

Selvittyämme hengissä haimme läheisestä matkamuistomyymälästä ilmaiset I Visited The White House -pinssit, jonka jälkeen olikin lounasaika. Söimme Tanjan työpaikan Maailmanpankin ravintolassa ja nautimme elävästä musiikista (Juvenes voisi ottaa mallia!)

Iltapäivällä vuorossa olivat Smithsonian Instituten museot, joita on joka lähtöön ja jotka ovat vieläpä ilmaisia. Luonnonhistoria ja ilmaliu tuli läpikäytyä sen iltapäivän aikana, ja vielä monta jäi näkemättä. Museoiden sulkeuduttua kiertelimme ensin jalkaisin ja sitten autollakin Washingtonin nähtävyyksiä ja muistomerkkejä. Einstein, Lincoln, Jefferson, Vietnamin ja Korean sodat... Illalla söimme meksikolaista ruokaa ja poikkesimme parissa baarissa, mutta emme viihtyneet kovin myöhään aikaisen herätyksen painaessa silmiä.

Lauantaiaamuna nukuimme vähän myöhempään, mutta ei liian myöhään kuitenkaan. Aamulla Tanja ja Tero kävivät punttisalilla (jossa oli jopa sauna), sen jälkeen aamiainen ja menoksi taas. Washingtonissa riittää nähtävää. Illalla meitä väsytti sen verran, että ennen ravintolakerrosta otimme päivätorlut. Washingtonista löytyi myös matkan paras kapakka, Eighteenth Street Lounge. Se on rakennettu asuintaloon, paikasta löytyy muun muassa takkatuli. Myös matkan savuisin kapakka osui kohdalle. Paikan nimi ei ole muistissa enää, mutta jopa Terolla oli vaikeuksia hengittää siellä.

Hyvin nukutun kolmetuntisen yön jälkeen raahauduimme paikalliselle Greyhound-asemalle ja nousimme bussiin. Lippujen ostossa tosin oli ongelmia, koska puhuimme virkailijan kanssa täysin eri kieltä, vaikkakin englantia molemmat. Muutaman tunnin ajon jälkeen olimmekin sitten tutussa paikassa taas, Newarkin Penn Stationilla, josta löysimme bussilla lentokentälle jo vanhalla rutiinilla. Lentokentältä löysimme muun porukan odotettavasti Taco Bellin luota ja kotimatka alkoi.

Loppu

Se oli sitten siinä. Olet varmaan outo kun jaksoit lukea näin pitkälle.

Sekavia GooM- muistoja

Uusi Tapaturmavatsahaava yrittää kokoilla sekavia kuviaan GooMilta ja saada niistä tarinan aikaiseksi... mutta asiaan.

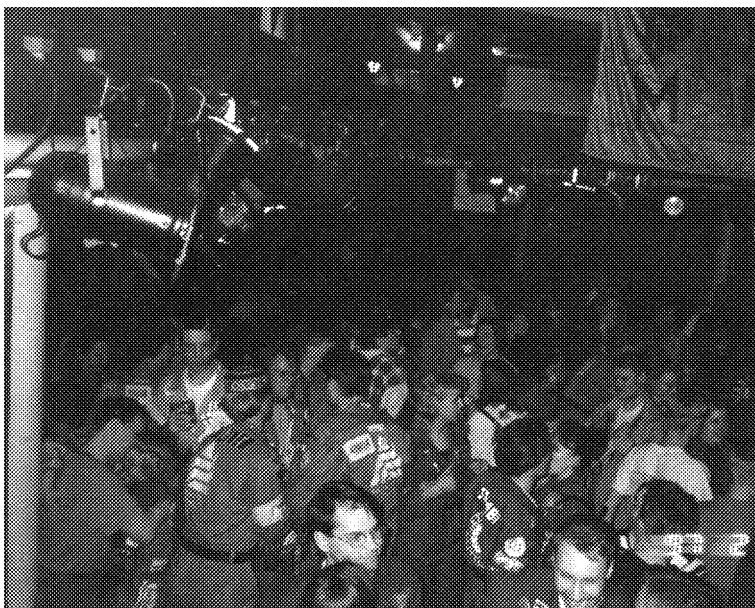
Menomatka alkoi todella hauskasti, kaksi passia kotona ja yksi passiton tapaus. Kiersimme siis Lukonmäen, Mikontalon ja vielä uusiksi Hermian ;). Pysähdyimme Linnatuulessa ja kuin ihmeen kaupalla törmäsimme puolituntia myöhemmin lähteneeseen TTEPO:n porukkaan (Onneksi mä teen löysiä aikatauluja). Tankattuamme itsemme ja kassimme täyteen, jatkoimme matkaakohti Helsinkiä. Jossa viimeinenkin passiton mies hoidettiin pikapassipisteeseen, ja ilmeisesti kaikki(?) myös onnistuivat pääsemään laivaan...

Laivamatka olikin sitten hauska, mm. kävin painimassa jossain sumopainivehkeessä, ja mut diskattiin kun olin ammattilainen. Taisi siellä Don Huonotkin soittaa... Mutta laivalla oli tosi hauskaa, tai ainakin luulen niin ;)

Tulomatkalla mitattiin sit porukan todellinen turnauskestävyys, kaikki muut paitsi Johanna ja Linnea taisivat selvitä. Kuulimme myös erään nimeltämainitsemattoman Sirkun suusta useamman kuin yhden kerran, kuinka Fuji-merkkinen kamera vaihtui Fokukseen. Tampereelle tullessa oli lähes kaikille muille paitsi Sirkulle selvää, että se juttu oli kuultu liian monta kertaa ;).

Haluankin tässä esittää epäviralliset kiitokset mainiolle bussikuskillemme, joka kesti meitä kaikesta huolimatta. (Ei varmaan ollut mikään maailman ihanin porukka kuljettaa...) Eikä kuski edes ottanut bussiin jääneitä viinoja vaivansa palkaksi, vaan ystävällismielisesti ilmoitteli niistä.

Uusi Tapaturmavatsahaava,
Petja

GooMilla on aina menoa ja meininkiä, sekä hirveä liuta haalaripukuisia juhlijoita. Risteilynmokoma paisuu vuosi vuodelta, kannattaa kokeilla. Ainakin kerran.

Excursio 1-2-3

1.

2.

3.

WWW.ANKARA.FI

Armas kiltamme valmistautui huolella vuoden 1997 Ankaraan, joka tapahtuisi Helsinki-Lappeenranta-akselilla. Pieniä erimielisyyksiä aiheutti matkajuoman tekeminen, mutta lopulta sekin saatiin aikaan (ja samalla saatiin killan seinälle nykyisin pakolliset järjestyssäännöt) ja voitiin huoletta odottaa lähtöpäivää, eli marraskuun viidettä. Lähtöajaksi oltiin sovittu aamuyhdeksän.

Lopulta tuo päivä koitti ja porukka alkoi kokoontua kiltaan. Kauhealla tohinalla raahattiin tarvikkeita bussiin, juomat muistettiin ottaa mukaan. Bussissa otettiin pikainen luku ja saatiin tulokseksi 32. Luku uusittiin ja tulokseksi saatiin taaskin 31. Päädyttiin siihen, että kaikki ovat mukana, vasta myöhemmin huomattiin, että eräs kiltalainen (joka todistettavasti oli edellisenä yönä ollut teekkarisaunalla meno päällä puoli viideltä aamulla..) puuttui. Lähdettiin matkaan ja edettiin kokonaista kolmesataa metriä, kunnes huomattiin, että xq-paidat olivat jääneet kiltaan. Porukka jätettiin Tapsantorille täydentämään ruoka- ja juomavarastojaan ja bussi koukkasi paidat killasta. Lopulta päästiin ihan oikeasti matkaan.

Suurin osa reissulaisista koostui TiTeläisistä, mutta oli mukaan eksynyt yksi Tvikkari ja muutama sähköläinenkin. Syrjintäähän ei tunnetusti teekkaripiireissä harrasteta, joten ongelmia ei syntynyt. Reissumme eteni ensimmäiseen matkakohteeseen, eli Digitalille Espooseen muutaman välipysähdyksen kautta ja matkanjohtaja Ville Karailan loistavan suunnistuksen ansiosta ehdimme sinne jotakuinkin ajoissa.

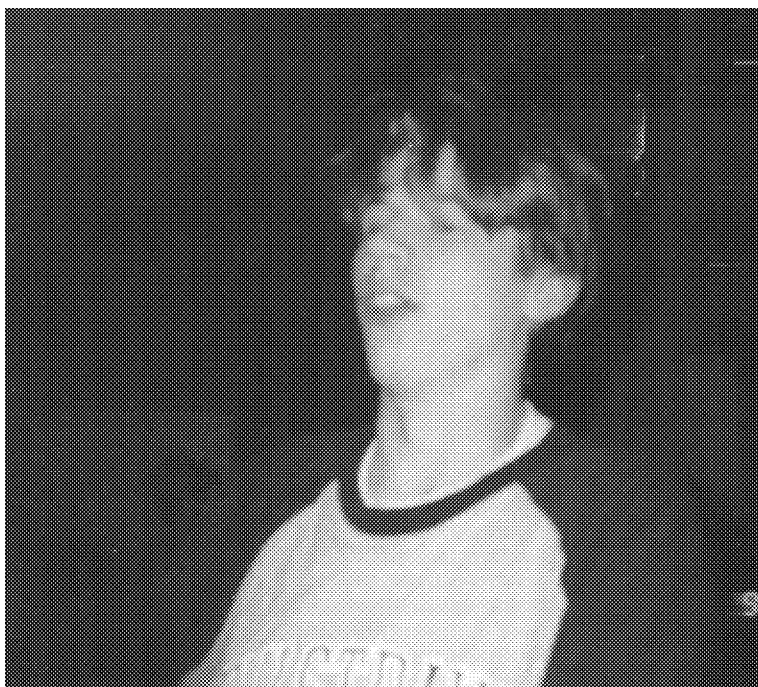
Perillä odotti kestitys sekä esittely yrityksestä. Esittely oli hyvä, vaikkakin hiukan kuivanpuoleinen ja onneksemme se oli ensimmäinen yritysvierailu, porukka jaksoi seurata ja jopa näyttää kiinnostuneelta. Parin tunnin jälkeen suuntasimme kohti Otaniemeä, missä pettymykseksemme havaitsimme paikallisten opiskelijoiden olevan vaisua porukkaa. Majapaikka löytyi, tunnelma oli täydellinen aina vanhoja SA-INT sänkyjä myöten. Nämä kirvoittivat käyntiin vireän armeija-aiheisen keskustelun, mitä osa matkalaisista kritisoi kovaan ääneen. Kritiikkiä sai myöskin erään onnettoman haalareiden ja teekkarilakin pesu, jotka olivat likaantuneet bussissa sattuneen valitettavan ulosannin jälkeen.

Erityismaininta annettakoon yhdelle Otaniemen ravintoloista, jonka annos spagettia ja jauhelihakastiketta oli massiivinen. Yksikään syöjistä ei jaksanut omaa annostaan loppuun, ei edes Petja. Meno oli siis vaisunpuoleista, aboja ei ollut montakaan liikkeellä. Vaalinvalvojauset olivat menossa ja myös Tampereelta odotettiin tietoja kiihkeästi. Osa porukasta keksi suunnata yöllä rantasaunalle ja olipa meitä kolme reipasta uimassakin. Lunta oli juuri satanut maahan ja veden päällä oli jääkerros. Saunalla oli myös kuultavissa erittäin kovaäänistä laulua, viiden ihmisen voimin estimme aboja sulkemasta saunaa ennen kello neljää. Lopulta mekin painuimme nukkumaan.

Aamu valkeni tapansa mukaan aivan liian varhain. Siivottuamme lähdimme suuntaamaan kohti seuraavaa vierailupaikkaa käyden toki elintarvikeliikkeen kautta. Tuskin on kukaan kauppias myynyt yhtä monta valmiiksi grillattua broileria yhtä nopeasti.

Piakkoin saavuimme Santa Monica Softwarelle. Ruokaa saatuamme aloimme seurata koko reissun parasta yritysesittelyä, jossa demonstroitiin mm. liikkuvan kuvan lähettämistä verkon kautta. Esimerkkinä käytettiin Simpsonia, joita tuli muutenkin reissun aikana katsottua parikymmentä jaksoa. Esitys oli mukaansatempaava ja työntekijät tuntuivat aidosti nauttivat olostaan Santa Monicalla, sekä aikaansaannostensa esittelystä.

Hyvän visiitin jälkeen alkoi ajomatka Lappeenrantaan. Alkoi myöskin lumisade, mutta tunnelma bussissa ei viilentynyt. Lappeenrantaan päästiin illalla ja etsimme majoitustilat, sekä aloitimme saunomisen. Paikallisia ei liemmin näkynyt täälläkään, mutta joitakin sentään. Jos ei keksi aboista mitään hyvää sanottavaa, lienee parasta olla hiljaa.

(Tällä henkilöllä ei ole mitään tekemistä jutun kirjoittajan, eikä oikeastaan minkään muukaan tähän juttuun liittyvän kanssa. Taisi tosin olla mukana. -- toim. huom.)

Bleet siis sujuivat omalla painollaan, sauna oli kuuma ja kotiviiniäkin meni lähinnä muun juotavan loppumisen vuoksi. TiTeläisten olo saatiin kotoisaksi asentamalla muutama pääte nukkumatiloihin, pitihän sähköposti pystyä tarkistamaan näin pitkän reissun aikana. Matkamuisto käytiin hommaamassa läheiseltä kadulta ja osa kävi keskustassakin.

Puoli viiden aikoihin, osan porukasta jo mentyä nukkumaan, muut raahasivat erittäin ison kaiuttimen nukkumatilan puolelle ja soittivat Juicea -kovaa. Tämän Juankoskelle meneminen herätti mielenkiintoisia reaktioita nukkujissa: osa oli innoissaan bileiden jatkumisesta, mutta eräs naisjaoston jäsen peräti kimpaantui, taapersi soittovälineiden puolelle ja mietti aikansa minkä johdon uskaltaisi vetää irti hajottamatta mitään. Lopulta hän nykäisi irti mankan virtajohdon ja rauha palasi nukkujille.

Herätys koitti taas ja matkan oli määrä jatkua. Tieto Oy:n kustantamana nautimme aamiaisen koulun ruokalassa ja asetuiimme auditorioon kuuntelemaan selvitystä Tiedosta ja Carelcompista. Siellä saivat lappeen Rantalaiset hiukan ihmetellä Karailan Villen tietokoneen kätköistä löytyneitä... paljastavia kuvia. Niistä huolimatta alkoi matka jo näkyä xqlaisissa, useampikin pää nuokahteli tiheään. Hengissä kuitenkin selvittiin ja ehkä jopa jotakin opittiinkin.

Tuli aika jättää Lappeenranta taakse, joten pikainen tutustuminen lähipubiin ja eteenpäin kohti Tamperetta. Ei uskoisi kuinka monta tuntia voi bussimatka Lappeenrannasta Tampereelle kestää. Tutustuimme jotakuinkin jokaiseen huoltoasemaan tällä välillä ja kulutimme lukuisia jaksoja Simpsonsia. Illansuussa saavuimme perille ja purimme vähät jäljellä olevat tavarat bussista.

Reissua voidaan pitää kaikin puolin onnistuneena, juhliminen pysyi Ankarana, mutta silti hyvän maun rajoissa, eikä suurempia haavereitakaan esiintynyt. Mitä nyt muutama xqlainen jäi matkalle, mutta omasta vapaasta tahdostaan.

Sanontojakin syntyi, kuluneimpana varmaan kotisivutyypinen www.jotain.fi/com/org. Tamperelaiset ovat todistetusti hyviä bailaajia ja jättivät nyt kaksi korkeakoulua täysin varjoonsa. Seuraava reissu lienee jo suunnitteilla, enkä usko että osallistujista tulee pulaa. Hyvässä porukassa viihtyy.

Ilkka Anttonen, fuxi

“Kuinka kulutat mahdollisimman paljon Tehtaan Rahoja” Top Ten

- 1) Siirrät 5 megan tiedostot kannettavaan niin, että poltat jokaisen niistä omalle CD-R-levylleen ilman multisessiota.
- 2) Tilaat 10 000 kpl kyniä, joissa on väärän firman logo.
- 3) Ostat tehtaaseen 5 kpl AutoCad R14:sta, vaikka tehtaassa ei kukaan osaa CAD-piirtoa. Koulutukseen on turha haaskata rahaa ;)
- 4) Käynnistät 500kkm maksavan projektin. Kun projekti valmistuu, huomaatkin, että et tarvitse sovellusta.
- 5) Ostat 100kkm:n varaosat ja huomaat asennusvaiheessa, että varastosta olisi löytynyt juuri sama osa.
- 6) Ostat pomoille uudet P-II:t, joita he eivät osaa käyttää. Työntekijat jotka koneita tarvitsivat saavat tulla toimeen 486SX:lla.
- 7) Päivität tehtaan tietojärjestelmät 2000-yhteensopiviksi ja kaksi viikkoa päivityksen jälkeen päätät vaihtaa koko järjestelmän uuteen.
- 8) Tilaat tehtaalle Internet Policyn mahdollisimman kalliista firmasta. Teet kumminkin kaikki asiat kuinka parhaaksi tuntuu ja pyyhität Policylla persettäsi.
- 9) Teetät kaikki kalliit korjaukset juhannuksena -> maksat kaikille tuplapalkat.
- 10) Palkkaat tehtaalle mikrotukihenkilöksi ihmisen, joka irkkaa.

Ja kaikki nämä voi tehdä kuukauden aikana samalla tehtaalla...

Nimimerkki
Paperitehtailla on näköjään rahaa

SPECIAL

ETT:n Uutislehti #1

REPORT

Maailmassa tapahtuu liian paljon merkittäviä asioita, jotka eivät syystä tai toisesta saa ansaitsemaansa palstatilaa tavanomaisissa mediajulkaisuissa. Näiden merkittävien virstanpylväiden tiedottamiseksi on viimeinkin perustettu phanttoismin aatteisiin lukeutuva Evankelistan tietotoimiston uutislehti, jonka esikoisnumeroa pitelette karvaisissa käsissänne. Vaan loppuu se jaaritus.

Uutiset:

Uusipaarlekyyläinen Aulis Ala-mutka-Suorio tuijotti 8-metristä mustekalaa silmästä silmään ilmeenään värähtämättä kolme viikkoa. Tahtojen taisto kilpistyi Auloksen osalta naurunpyrskähdykseen, kun mustekala väitti kengissään olevan vettä.

Hampunpunoja Rainer Poutapilvi näki ufomiehen Outokummun päällä eilen. Rainer oli sienestysretkellään ja juuri kun hänen kolmannen räätikän naatin mutustelu oli kesken, hän näki nelikätisen hohtaviin vakosamettihaalareihin pukeutuneen olennon, joka mutisi salaperäisellä kielellä: ”?airepapashev nääthy äättieh isilo allus ie ,irevak ieH.” Rainer kertoi nuijineensa kummajaisen rautalapiolla suohon, mutta ei pystynyt osoittamaan enää tapahtumapaikkaa jälkeensä. Juuhan af Gran-säätiö muisti tarkkasilmäistä Raineria säätiönsä ”Shave the whales”-lippalakilla.

Hannu Garbo joutui linnaan. Pähänpotkittujen ja ankeiden ihmiskohtaloiden puolustajana ja auttajana tunnettu Garbo jäi kiinni verekseltään porojen salametsästyksestä. 10 vuoden tuomion saanut Garbo tunnusti teurastaneensa satoja poroja aiemminkin, mutta rangaistusta laski se, että hän kertoi lihojen menneen ”hyvään tarkoitukseen”. Hannu aikoo valittaa tuomiosta sellikaverilleen, sekä Ensio Itkoselle.

Nainen räjäytti huoltoaseman aivastamalla. 43-vuotias jauhemaisen nitroglyseriinin pakkaaja Salme Napander kertoi jälkeensä vain aivastaneensa huoltoaseman pihalla tankatessaan autoaan työpäivän jälkeen. Poliisi, palokunta ja linnassa istuva Hannu Garbokin ovat ymmällään asiasta ja poliisi aikookin ilmeisesti luovuttaa alustavien tutkimusten tulokset FBI:n salaisiin kansioihin.

Suomen vanhankansan jäärät RY (SVJ) ovat julkistaneet “Keksi uusi 1900-luvun alun kansanviisaus” -kilpailunsa tulokset. Kolmen parhaan kaskun joukkoon valittiin seuraavat sikermät:

1. ”Jos tädillä olisi nurmikonviimeistelijäkone, niin hän olisi setä.”
2. ”Sanasta miestä, nahasta skiniä.”
3. ”Jos leikkii tamagotchilla, niin kasvaa karvoja kämmeniin ja selkäydinmätänee.”

Nuorten miesten sovinistisen yhdistyksen (NMSY) velikullat ovat myöntäneet Suomen luontaantyöntävimmän naisen tittelin Bio-Luuviulu - pesuainetta mainostavalle Inkeri Raapaskalle. Kiertopalkintona toimiva billussymboli luovutettiin juhlaan menoin Helsingin Kaivohuoneella toissakesänä.

Urheilu:

Artsi Jahvanainen sai toissaviikon keskiviikkona polttopalloa pelatessaan pallon kasvoihinsa ennätykselliset 48 kertaa kahden minuutin sisällä. Tämä merkittävä tulos saavutettiin Miähnälähdän Raasakkalassa ja suorituksen arvoa lisää erityisesti se, että Artsi pelasi polttopalloa yksin neljän hehtaarin aapasuolla.

Grönlannissa pidetyn lumenlapioinnin MM-kisan voitti hollolalainen Raisu Linkosuo. Onnettomuudekseen Raisu lapioi luomisen tuskassaan tunnelinsa alaspäin, eikä onnellista, mutta väsynyttä voittajaa saatu enää 170:n sylen syvyydestä kuopastaan pois.

Inkoolainen Helmi Taulu neppasi Majoretten valmistaman Fiat Ritmo -pienoisautonsa ensimmäisenä maaliin kotikunnassaan järjestetyssä nepin PM-kisoissa. Katkerat häviäjät tekivät protestin, koska nti Taulu suoritti neppiurakkansa halkaistu avomaakurkku kainalossa, mutta protesti hylättiin. 4.4 metriä pitkä rata oli tarkka jäljennös Montrealin F1-radasta ja Helmillä kului radan kiertämiseen 7 neppikertaa.

Nimityksiä:

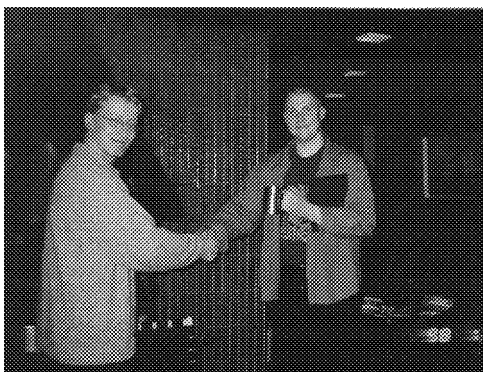
Hausjärveläinen **Pertti Lonnanen** on tällä päivämäärällä nimitetty **aivottomaksi ureapitoiseksi ruumiinnestepääksi.** Nimityksen suoritti hänen naapurinsa Hente, huomatessaan kiljusaavinsa sisällön huvenneen salaperäisesti.

Isä Kivekses Vanamon munkkiluostarista on nimitetty maailman ainoaksi **”Master of bator” -tittelin haltijaksi.** Arvonimi myönnettiin munkille hänen valettuaan neljä täysimittaista kynttilää tyhjästä pimeässä komerossa.

ETT:n ensimmäisen uutislehden numeron toimitti antineonatsi-evangelistamme
Matthäüs

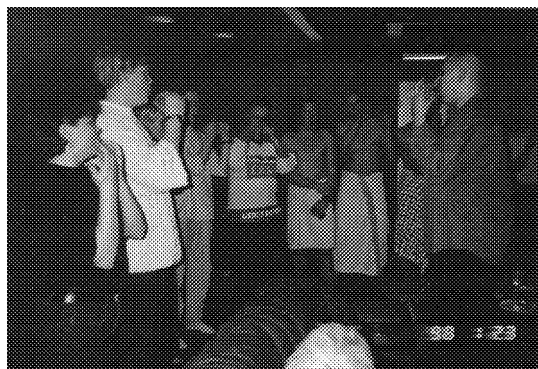
Hallitus vaihtui

Talvisilla vaihtositseillä virallistettiin uuden hallituksen virkaansa-astuminen. Sitsit pidettiin Juveneksen kokoustiloissa Tampereen keskustassa.

Virallisin seremoniain luovutettiin Puheenjohtajan Tuoppi viran uudelle haltijalle...

Helpolla ei uusi hallitus selvinnyt - kähmyt ovat kovia vaatimaan viihdykettä, ja laulun muodossa sitä sitten toimitettiin.

*Loppuillasta keskityttiin parantamaan maailmaa
... miehisesti ...*

... ja naisellisesti.


```

#!/usr/bin/perl

APPEAL;

listen (please, please);
    open yourself, wide;
    join (you, me),
    connect (us,together),

tell me.

do something if distressed;

    @dawn, dance;
    @evening, sing;
    read (books,$poems,stories) until peaceful;
    study if able;

    write me if-you-please;

sort your feelings, reset goals, seek (friends, family, anyone);

do*not*die (like this)
if sin abounds;

keys (hidden), open (locks, doors), tell secrets;
    do not, I-beg-you, close them, yet.
        accept (yourself, changes),
        bind (grief, despair);

    require truth, goodness if-you-will, each moment;

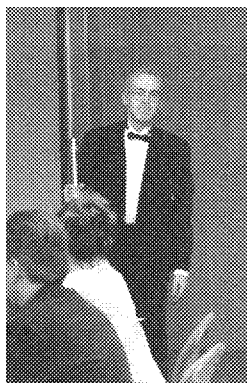
select (always), lenght(of-days)

# listen (a perl poem)
# Sharon Hopkins
# rev. June 19, 1995

```

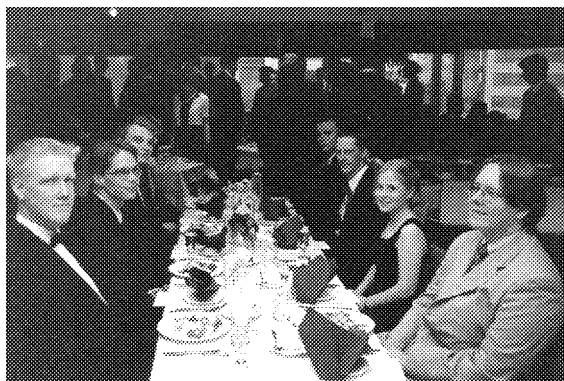
TiTe 7 vuotta

Huhtikuun 17. vietettiin juhlallisin menoin vietettiin kiltamme seitsemättä syntymäpäivää. Pitopaikkana oli rakas Hermitecin ravintolamme, johon ahtautui noin sata vierasta syömään, juomaan ja laulamaan.

Sääli, ettei tällaisessa mustavalkoisessa lehdessä pääse ihastelemaan seremoniamestariimme koko väriloistoa...

Ruoka on hyvää. Tässä vaiheessa sitä kaivattaisiinkin jo lisää...

Palan painikkeeksi tarvitaan runsaasti virvoketta.

Ruoka on loppu, joten siirrytään lahjojen luovutukseen - tässä Sähkökillan suuri, vihreä kontribuutio joka näyttää jotenkin etäisesti tutulta...

Wanhat Kähmyt odottavat vuoroaan tarjotakseen killalle jotain härskiä ja totaalisen tarpeetonta - kuten asiaan kuuluu.

Tapahtuma jatkui vielä Hermian saunalla pidetyillä jatkoilla. Siveellisyyden säilyttämiseksi siellä ei kuvia räpsitty.

